

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

3. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

21. LEDNA 2007

Z obsahu:

Na začátku nového roku
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
3. ledna 2007
- strana 2 -

Krásné květy
Dvě dívky, které se nikdy
nepotkaly, a přece se
spřátelily na celý život
- strana 4 -

**Kyjevská lávra -
klenot ruských národů**
Nádherný pravoslavný
klášterní komplex, který
se v průběhu dějin stal
nejvýznamnějším
mariánským poutním
místem celého Ruska
- strana 6 -

**Duchem Svatým vedená
ruka ladiče varhan**
Armin Schwarzbach
- strana 9 -

Aby bylo jasno
K nadcházejícímu
papežskému motu proprio
- strana 11 -

**Renezance křesťanství -
ideologie
jsou prakticky mrtvé**
- strana 12 -

**Výzvy fatimského
poselství (86)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

24. ledna - sv. František Saleský, světec ekumenismu lásky

Drazí bratři a sestry, děkuji Vám za projevy Vaší přízně. Přejí Vám všem dobrý nový rok! Tato první audience v novém roce se odehrává ještě ve vánoční atmosféře a zve nás k radosti z narození Vykupitele. Když přišel na svět, rozdělil v hojnosti mezi lidi dary dobroty, milosrdenství a lásky. Jako by tlumočil city lidí všech dob, apoštol Jan konstatuje: *Hledte, jak velkou lásku nám Otec prokázal, že se smíme nazývat Božími dětmi* (1 Jan 3,1). Kdo se zastaví v rozjímání o Božím Synu, který leží v jeslích, nemůže nepocítit úžas nad touto lidsky nepochopitelnou událostí; nemůže nesdílet údiv a pokornou odevzdanost Panny Marie, kterou Bůh vyvolil za Matku Vykupitele právě pro její pokoru. V Betlémském Dítěti každý člověk odhaluje, že ho Bůh nezištně miluje; ve světle Vánoc se každému z nás zjevuje nekonečná Boží dobrota. V Ježíši vyhlásil Otec nové vztahy k nám, učinil nás *děti v samotném Synu*. A svatý Jan nás během těchto dnů bohatstvím a hloubkou svých slov, která jsme slyšeli v krátkém úryvku, zve právě k rozjímání o této skutečnosti.

Jsmo Boží děti

Milovaný Pánův apoštol zdůrazňuje, že dětmi *skutečně jsme* (1 Jan 3,1). Nejsme pouze tvorové, ale jsme děti; tím způsobem je nám Bůh nablízku; tím způsobem nás k sobě přitahuje v okamžiku svého vtělení, když se stal jedním z nás. Patříme tedy opravdu do rodiny Boha jakožto Otce, protože Ježíš, jednorozený Syn, přišel, aby si uprostřed nás zřídil svůj stan, stan svého těla, aby spojil všechny národy do jediné rodiny, rodiny Boží, která skutečně reálně náleží k božskému bytí, abychom byli spojeni do jediného národa, jediné rodiny. Přišel, aby nám ukázal pravou tvář Otce. A když nyní slyšíme Boží slovo, nejedná se už o nějakou skutečnost poznávanou jen z dálky. My známe Boží tvář: je

to ona tvář Syna, který přišel, aby nám zde na zemi více přiblížil skutečnosti nebeské. Jan poznamenává: *V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás* (1 Jan 4,10). O Vánocích zaznívá po celém světě prostá a vzrušující zpráva: *Bůh nás miluje. My milujeme*, říká Jan, *protože on napřed miloval nás* (1 Jan 4,19). Toto ta-

Editorial

Opět jako každý rok prožíváme týden modliteb za jednotu křesťanů. Kež by tyto modlitby přinesly opravdové ovoce! Modleme se proto také nejdříve, aby se tyto modlitby dokonale sjednotily nejen ve slovech, ale především v úmyslech a srdcích všech prosících. Jestliže skutečně naléhavě a upřímně prosíme našeho Pána o milost úplného sjednocení, jestliže tato žádoucí a tolik potřebná jednota je naší opravdovou a horoucí touhou, nemůžeme se obejít bez nezbytné otázky: „Co máme a co můžeme pro tuto jednotu udělat? Co očekáváš, milosrdný Pane, ode mne, od nás?“ Naše modlitba za jednotu vyžaduje, abychom se na celý problém nedívali pouze z místa a pozice, kde se dnes

nacházíme, ale abychom ho viděli trochu z větší nadhledu. Kdysi velmi dávno byla naše cesta společná. Pak začaly neshody a naše cesty se rozešly, a protože jdou již dlouho mimo sebe, rozcházejí se ve skutečnosti stále více, už jen pro tu dlouhou dobu, po kterou toto rozdělení trvá. Ten dlouhý čas znamená totiž také prohlubující se zapominání na onu dobu a situaci, kdy zde ještě nebyl problém bolestného rozdělení. Znamená také stále hlubší zakotvení v tom, v čem se rozcházíme a co nám brání v opětovném spojení. Hledáme-li dnes ve snaze o sblížení to, co nás ještě spojuje, jen z pohledu současného stavu, může toto konstatování působit také tak říkajíc

Pokračování na str. 13

mi, pomáhá nám duchovní atmosféra vánoční doby.

Trvá však i tajemství zla

Radost Vánoc nám nedovoluje zapomenout na tajemství zla (mysterium iniquitatis), moc temnot, která se snaží zatemnit zář božského světla. Bohužel zakoušíme v těchto dnech tuto moc temnot. V prologu svého evangelia, v těchto dnech několikrát opakovaném, evangelista Jan píše: *Světlo ve tmách svítí, ale tma ho nepojala* (1,5). Drama prvního odmítnutí Krista se stejně jako v minulosti tolika různými způsoby projevuje bohužel také dnes. Snad jsou dokonce ještě podlejší a nebezpečnější ony formy odmítání Boha v současné éře: od odmítnutí z lhostejnosti, od vědeckého ateismu až k představování Ježíše tzv. modernizovaného a postmodernizovaného; Ježíše redukováného různým způsobem na prostého člověka své doby, zbaveného svého božství; nebo Ježíše tak idealizovaného, že se může jevit jako postava z pohádky.

Znamení odporu

Ale Ježíš, skutečný historický Ježíš, je pravý Bůh a pravý Člověk a neúnavně všem předkládá své evangelium, i když ví, že je *znamením, kterému bude odpíráno, aby se projevil smýšlení mnoha srdcí*, jak prorokoval staříčkový Simeon (srov. Lk 2,32-33). Ve skutečnosti jen Dítě, které leží v jeslích, zná tajemství života. Proto žádá, abychom ho přijali, abychom mu u sebe vytvořili místo, v našich srdcích, v našich domech, v našich městech, v naší společnosti. V myslí a v srdci zaznívají slova Janova prologu: *Těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi* (1,12). Snažme se, abychom byli mezi těmi, kteří ho přijímají. Před ním nemůžeme zůstat indiferentní.

Pokračování na str. 11

Plody Božího Ducha

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Radost z Hospodina je naše síla.

Otevři se dokořán Duchu Svatému. Vrať se pozorně a usebraně ke čtením dnešní neděle, ve kterých se ti chce dnes sám Boží Duch nejen názorně představit v obrazech svého obdivuhodného působení, ale chce ti znovu připomenout i tvoji úlohu, protože jeho božská moc si také tebe vyvolila za svůj nástroj.

První čtení tě zavádí do Jeruzaléma k Vodní bráně, aby ses stal svědkem neobyčejné události. Najdi si místo na dřevěné plošině, odkud můžeš lépe spatřit ten nesmírný zástup. Ezdráš a Nehemiáš vyzývají shromážděné k zásadnímu obrácení a radikální duchovní obnově. Nyní, když byli vysvobozeni z babylonského zajetí, musí se osvobodit i od své hříšné vlažnosti a lhovosti a stát se novým kvasem vyvoleného národa. Pohleď na tento lid, s jakou horlivostí a napětím naslouchá tomu, co je psáno v knize Zákona, a jak se pokorně na kolenu klaní Hospodinu. Nechej na sebe působit zápal a důraz, s jakým kněz vysvětluje Boží zákon a napomíná lid, i onu dychtivost a zaujetí, s jakým všichni přijímají jeho slova. Nikdo se tu nestydí za své slzy. Jsou to slzy upřímné lítosti i vděčnosti, dojetí i radosti z jasně poznání a rozhodného předsevzetí uposlechnout věrně Pána, který jim prokázal tak veliké dobrodiní. Odkud se vzala všechna tato obdivuhodná proměna? Radost z Hospodina je jejich silou. Duch Boží v nich koná divy své milosti, ačkoliv ho ještě neznají. Není to záviděníhodná atmosféra? Nevidíš tu přesně to, čeho je nám tak zapotřebí?

Na druhé zastavení tě zve sám Ježíš do nazaretské synagogy. Uskuteční ve své domovské obci své první veřejné vystoupení. Všichni se tu na něho dívají zatím jako na tesařova syna, který zde po řadu let provozoval své řemeslo. Ale dnes před ně Ježíš předstupuje ve zcela jiné roli. Nepřisvojil si ji ovšem sám od sebe: *Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal...* Není tomu dávno, co jsi mohl být u Jordánu svědkem té velké události. Ježíš je od té doby plný Ducha Svatého. Tento Boží Duch jej vodil pouští⁽¹⁾ a nyní se v jeho síle vrátil do Galileje. Celý další Ježíšův apoštolát bude dílem jeho poslušnosti vůči Otci, který mu poslal svého Ducha jako Posvětitel, Vůdce a Divotvůrce. Jaké jsou jeho plody? *Přináší chudým radostnou zvěst, zajatcům propuštění, slepým zrak, zdeptané propuští na svobodu, tedy právě to, čeho jsi*

byl svědkem u Vodní brány. Potvrzuje ti tak, že již tam konal své dílo Duch Svatý. Nyní se jeho nástrojem stává Syn člověka.

Uvědom si proto, že nejdůležitější a nejpodstatnější je podvolit se zcela vedení Ducha Svatého, přijmout s jeho dary také to místo, pro které si tě vybral, neboť je to jen On, kdo všechno ve všech působí⁽²⁾.

Ani po dvou tisíciletích nebylo bídy a strádání na tomto světě. Lidé oloupení o Boha jsou ti nejchudší z nejchudších a jejich duše dychtivě čeká na radostnou zvěst. Protože jsou zaslepení pýchou a žádosťivostí, potřebují opět prohlédnout; jako zdeptaní a zajatí otrockou službou majetku a hříšné závislosti touží po propuštění na svobodu. Kdo jim přinese pomoc?

Ze slov apoštola Pavla máš jednoznačně pochopit, že tato odpovědnost a současně významání přechází také na tebe. Bůh si nás povolal, aby skrze nás byl přítomen ve světě. Tak, jak Ježíš vystupoval v Galileji osobně, tak nyní vystupuje v osobě své Cirkve. My všichni jsme tělo Kristovo, každý z nás je jedním z jeho údů. Duch Svatý je jednotčím činitelem, který dává smysl a funkci každému údu, a s tím mu dává také potřebnou sílu a schopnost, aby mohl být v tomto vznešeném těle přesně tím, čím má být. I tebe křtem svatým zasadil do tohoto těla a ostatní údy spoléhají na tebe, že budeš jejich živoucí součástí. I kdybys byl tím nejmenším z nejmenších, nic na tom nezáleží, protože tvoje skutečná velikost je v Ježíši Kristu, který je Hlavou těla, ke kterému patříš. *Ani hlava, a tou je on sám, ti nemůže říct: Nepotřebuji tě.* Tvá velikost je v tom, že jsi spoluúčastník velkého poslání, protože jsme teď všichni povoláni být nástrojem, skrze který Duch Boží chce ve světě uskutečňovat své divy.

Pros Ducha Svatého, aby ti pomohl vystoupit z úzkoprsého a sebestředného JÁ a přejít k vědomě velkodušnému a vzájemnému MY. To, co jsi zažil u Vodní brány, byl jen malý předobraz velké proměňující obnovy, *milostivého léta zázraků Ducha Svatého*, na kterém se můžeš podílet i ty, jen když si budeš trvale vědom, kým jsi pomazán a kdo tě naplňuje. *Dej se vést mocí Ducha, protože nastává čas, kdy se vyplňuje Písmo, které jsi právě slyšel.*

Pane, tvůj zákon je dokonalý, občerstvuje duši a působí radost srdci. Proměň mě svým Duchem, ať se ti líbí slova mých úst a smýšlení mého srdce, Hospodine, má Skálo, můj Vykupiteli!⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 4,1; ⁽²⁾ 1 Kor 12,6; ⁽³⁾ resp. žalm 18

Liturgická čtení

1. čtení - Neh 8,2-4a.5-6.8-10

Kněz Ezdráš přinesl Zákon před shromážděné muže i ženy a všechny, kdo byli schopni rozumět. Bylo to prvního dne sedmého měsíce. Četl z něho na prostranství před Vodní bránou od svítání do poledne před muži a ženami a přede všemi, kdo byli schopni rozumět. Všichni poslouchali knihu Zákona s napětím.

Ezdráš, znalec Písma, stál na dřevěném výstupku, který pro tento účel zhotovili. Otevřel knihu před očima všeho lidu - stál totiž výše než všichni lidé - a když ji otevřel, všechen lid povstal. Ezdráš velebil Hospodina, velkého Boha, a všechen lid odpověděl se zdviženýma rukama: „Amen, amen!“ Vrhli se na kolena a klaněli se Hospodinu až k zemi.

Četlo se v knize Božího zákona, překládali a vykládali ho, a tak pochopili, co se četlo. Místodržitel Nehemiáš a znalec Písma a kněz Ezdráš i levité, kteří poučovali lid, řekli všemu lidu: „Dnešní den je zasvěcen Hospodinu, vašemu Bohu, nebudte smutní a neplačte!“ Všechen lid totiž plakal, když slyšeli slova Zákona. (Ezdráš) jim řekl: „Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a posílejte výslužky těm, kteří si nemohli nic připravit, neboť tento den je zasvěcen našemu Pánu. Nebudte zarmoucení, neboť radost z Hospodina je vaše síla!“

2. čtení - 1 Kor 12,12-30

Bratři! Tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přesto že je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Ani tělo se přece neskládá z jednoho údu, ale z mnoha. Kdyby řekla noha: „Nejsem ruka, a proto nepatřím k tělu“, proto ještě k tělu patří! A kdyby řeklo ucho: „Nejsem oko, a proto k tělu nepatřím“, proto ještě k tělu patří! Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde by byl sluch? Kdyby celé tělo bylo jenom sluch, kde by byl čich?

Takto však Bůh umístil každý z údů v těle, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jeden úd, kam by se podělo tělo? Takto však je mnoho údů, ale jenom jedno tělo. Oko tedy nemůže říct ruce: „Nepotřebuji tě!“ nebo zase hlava nohám: „Nepotřebuji vás!“

Spíše naopak: tělesné údy zdánlivě nejslabší jsou nejpotřebnější. A zrovna těm údům, které na těle pokládáme za méně ušlechtilé, právě těm v oblékání projevujeme větší pečlivost, a údy, za které se stydíme, tím slušněji se zakrývají, kdežto údy ušlechtilé takové ohledy nepotřebují. Bůh sestavil tělo tak, že se údům podradnějším věnuje větší pečlivost, aby nenastal v těle nepořádek, ale aby se údy vzájemně staraly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují.

Pokračování na str. 15

„Bože, co to ona vyvádí?“ chytali se lidé za hlavu. Bylo to v době papežské audience. Uprostřed těch, kteří čekali na papeže, byla také čtrnáctiletá Terezka Martinová. Nikdo nevěděl, že pod jejími bohatými vlasy kolotalo jedno přání: stát se co nejdříve karmelitánkou. Byla však příliš mladá a církevní předpisy byly neoblomné. Terezka dostala šilný nápad: pojede do Říma a vyprosí si u samotného Svatého otce povolení vstoupit do karmelu. Papež právě přicházel, když k překvapení všech před ním Terezka padla na kolena a s pláčem ho začala prosit. Papež byl velice dojat. Plačící dívku odvedla od jeho nohou papežská stráž.

„Bože, co to ona vyvádí?“ divili se lidé, když si všimli malé Helenky, která zanechala na kazatelně připínáček. Do kostela ve Svatochlovicích přijel misionář. Hřímál z kazatelny, ale jak se opřel dlaní, náhle se ztišil. Shromáždění si oddechlo.

„Kdo to udělal?“ zjišťoval farář. „To jsem byla já!“ zavolala malá dívenka. Aha, Helenka Hoffmanová, to jsem si mohl myslet. „A proč jsi to udělala?“ „Protože to není pěkné tak křičet tam, kde bydlí Pán Ježíš. Náš kněz tak nekřičí.“

Terezka a Helenka – dvě neobvyklé rostlinky – vyrostly obě ve světice.

Jak to ona dělá?

Kdysi našla Helenka na svatochlovickém poli medailku. Usmívala se z ní na ni tvář nějaké světice. „To je Terezička z Lisieux,“ vysvětlili jí příbuzní. Dívky se spřátelily. Helence se často zdálo o Terezce. Je třeba posvěcovat Bohu každou situaci a darovat Bohu malá gesta, situace, modlitby – šeptala jí Terezka do ucha.

Když se Helenka rozhodla, že vstoupí do Kongregace sester Panny Marie Neposkvrněné, znovu se jí zdálo o Terezičce. Tentokrát spolu pracovaly na po-

Krásné květy

Dvě dívky, které se nikdy nepotkaly, a přece se spřátelily na celý život. Znalý se výborně, ačkoliv Terezička zemřela třináct let předtím, než se Helenka narodila. Jak je to možné? Ve světě víry je možné všechno.

li. Těžkou práci dělala Helenka a Terezička zalévala a plela.

Zajímavé je, že obě se zcela obětovaly Bohu v patnácti letech. V březnu 1928 překročila Helenka práh kláštera a přijala jméno Dulcissima. Tehdy se u ní všechno změnilo. Stále častěji začala churavět. Cítila, že Ježíš ji vyzývá k oběti. Neodřekla mu ji. Velice trpěla, ale nestěžovala si. Na její tváři se často objevoval úsměv. Jak to ona dělá? – divily se sestry, když viděly, že Dulcissima trpí strašnými bolestmi hlavy a ochrnutím, někdy i ztrátou vědomí. Viděly, že nejvíce trpí v pátek. Mladá řeholnice se vždy spojovala s Ježíšovou obětí, pocítovala bolest v dlaních, na nohou a v boku. Byla to stigmata, znaky Kristova umučení. Dulcissima si však vyprosila, aby ty rány nebyly viditelné. Lidé se i tak domysleli, že usmívající se řeholnice má v sobě nějaké tajemství, které není z tohoto světa.

1. svatě přijímání

Oko za oko

Dokud mohla, často navštěvovala nemocné. Lidé z Březí nad Odrou, kde bydlela, věděli, že se na ni mohou spolehnout. Když ochrnula a nemohla už chodit, houfně ji navštěvovali v klášteře. Nikdo neodešel s prázdnou. Jedni obdrželi zdraví, jiní duchovní pomoc. To je světice – šeptalo se nad Odrou. Lidé o tom byli přesvědčeni. Když předpověděla, že vypukne druhá světová válka, ale nikdo v Březí tím neutrpí, věřili jí. Přežili. Předpověděla hlad, potvrdilo se to. Mnozí jí vděčí za uzdravení.

Jednou bratři Jan a Kazimír Darovští onemocněli spálou. To byla v té době velmi nebezpečná choroba. Jan ztratil zrak i sluch. Lékaři byli zcela bezradní. Jednoho dne se jejich matka podívala z okna a viděla, jak kolem prochází Dulcissima. „Nebojte se, jde Dulcissima, ona vás uzdraví.“ Řeholnice přitiskla chlapce k sobě, pohladila ho a pak vzdychla: „Můj Bože, obětovala bych ti svůj zrak, jen aby Jan zase mohl vidět.“ Chlapec získal zrak i sluch a řeholnice v tom okamžiku oslepla.

Děšť růží

18. května 1936 začaly ráno v klášteře zvonit zvony. „Dulcissima zemřela,“ šlo od úst k ústům. Měla teprve dvacet šest let! Co ona všechno vytrpěla! A nikdy si nestěžovala! A jak je krásná, tak tichá a klidná jako před nemocí.

Skutečně, tvář mladé řeholnice zkrásněla. Neměla žádné stopy otoků. Celá kaple tonula v květech. Zavládla všeobecná nálada pokoje. „Zemřela světice, proč bychom měli truchlit?“ vysvětloval farář. Pohřeb Dulcissi-

my byl velice ... nepohřební. Rakvy obklopovaly bíle oděné děti, bylo to v době, kdy přistoupily k prvnímu svatému přijímání. Kolem byla všude májová zeleň, květy byly všude, i na hlavách dívek.

Helenka – Dulcissima se i po smrti podobala své duchovní přítelkyni. Když zesnula Terezička z Lisieux, karmelitánky zpozorovaly, že její tvář, která byla před chvílí zkřivená krutou bolestí, se zcela rozjasnila. Zná-

Helena Hoffmanová

ky nemoci zmizely. Terezka slíbila, že po smrti sešle na svět déšť růží. Teď je jistě sypou na zem spolu s Helenkou.

Sestra Immaculata Adamská o duchovním životě Dulcissimy

Po svých zasnubách s Kristem byla tato duše, plná velkých tužeb, ponořena do mystické noci. Cítila se osamocena a ztracena. Ve svých snech se však setkávala s Terezičkou z Lisieux, která se stala jejím duchovním vůdcem. Od ní se dovídala budoucí události. Terezička jí určovala každodenní úmysly a vyzývala ji k modlitbám a obětem za Svatého otce, Církev, kněze řeholníky a především za hybnou duše.

Nemoc sestry Dulcissimy vyjadřovala velice tajemně. Časem sílila, časem polevovala a budila u spolusester velké znepokojení. Diagnózy si často protřečily. Jednou ji pokládali za beznadějný případ a odmítali ji léčit, jindy v ní viděli simulantku a hysterku. Tento spojený kříž nemoci a podezřívání jako

by ji přerostl. Došlo až k tomu, že při jedné návštěvě své matky utekla s ní z kláštera domů. Ale ani tam nedoznala ani fyzické, ani psychické úlevy. Naopak, duchovní temnoty ještě více zesílily a bylo nutné ji co nejrychleji dopravit zpět do kláštera. Sestry Neposkvrněného Početí její „útěk“ omluvily její těžkou chorobou a přidělily ji trvalou ošetřovatelku v osobě sestry Lazarie. Ta se stala diskretním svědkem jejich mystických zážitků a zvláště její křížové cesty.

Nemoc se stala pro sestru Dulcissimu výzvou k apoštolátu utrpení a lásky. Projevovala navenek obdivuhodnou radost, protože pochopila, že láska a radost jsou u Boha totožné s utrpením, neboť Bůh trpěl z přemíry lásky. On jediný skutečně ví, co je to peklo, a proto trpí kvůli těm, kteří hynou. Spolu s Marií ve jménu Církve oslavovala nesmírné a stále odpouštějící Ježíšovo milosrdenství. Celým srdcem toužila přinášet zadostučinění jeho bezbranné lásce. O nesmírnosti Božího utrpení rozjímala v ukřížovaném Ježíši, kterému se chtěla připodobnit. V mystickém prožívání Kalvárie viděla, jak ho přibíjejí na kříž, sama se na něho kladla a podávala své ruce neviditelným hřebům.

V roce 1933 ji přeložili do Břeží. Tam se její zdravotní stav natolik zlepšil, že mohla snášet své obtíže i mimo lůžko a vykonávala drobné domácí práce. Každý krok jí působil velké obtíže a někdy nebyla schopná domluvit se se svým okolím slovy, ale pouze posuňky.

Její modlitba byla nesmírně účinná. Sestry ji požádaly, aby se modlila a obětovala na úmysl, aby Řím přijal a schválil řeholi kongregace Neposkvrněného Početí. Spolu s modlitbou obětovala i svůj zrak. Oběť byla přijata a nemožné se stalo skutkem: kongregace a její řehole byly potvrzeny.

Rok 1935 byl pro sestru Dulcissimu rokem konečného spo-

jení s Kristem ve věčných slibech. Její úplně sebeodevzdání odměnil Bůh charizmatem neviditelných stigmat na ruku a na nohu, později i na srdci. Tuto milost jí předpověděla Terezie z Lisieux, která také slíbila, že jí bude pomáhat při nesení kříže. Své věčné sliby složila na Zelený čtvrtek 1935.

Rok 1936 jí přinesl úlevu ve fyzickém utrpení, ale prohloubil její duchovní strádání. Trpěla tím, že viděla, jak se duše vzdalují do Boha, viděla bolest jeho srdce, pochopila nutnost Božího zásahu válečným utrpením. Tehdy pochopila plně své poslání: měla se stát obětí Boží milosrdné lásky, aby vynahrazovala jeho odvrženou lásku a sjednala duším záchranu. Vědoma si tohoto poslání, vystoupila s ním na svou osobní Kalvárii, aby s ním prožívala výkupné utrpení.

Od těchto svých posledních Velikonoc čekala na chvíli, kdy si ji Zmrtvýchvstalý vezme k sobě. Udělal to, když 18. května zvaly zvony k modlitbě Anděl Páně.

Sestra Dulcissima milovala společně Boha i lidi božskolidským způsobem a říkala tomu výstižně „neobvyklost v obvyklosti“. Měla s Pánem smlouvu kříže v milostném sňatku s ukřížovanou Láskou, jejíž síla se přetvářela v zrno, které odumírá v půdě pokoření. Touha po záchraně duší a světa se u Dulcissimy prohlubovala každý rok. V prorockém vidění viděla blížící se světovou válečnou katastrofu. Předpovídala rovněž pronásledování Církve.

Oplakávala vlastní i cizí hříchy. Každou slzu svěřovala Panně Marii, aby ji spojila s výkupnou mukou svého Syna za záchranu světa. Když se její utrpení zmenšovalo, prosila o nové. Při plné zralosti a duchovním pocitu odpovědnosti za duše se stávala stále více maličkou, které je dáno poznávat tajemství Božího království, protože do něho patří. Její mystický a aske-

tický život byl zakotven ve mši svaté a svatém přijímání.

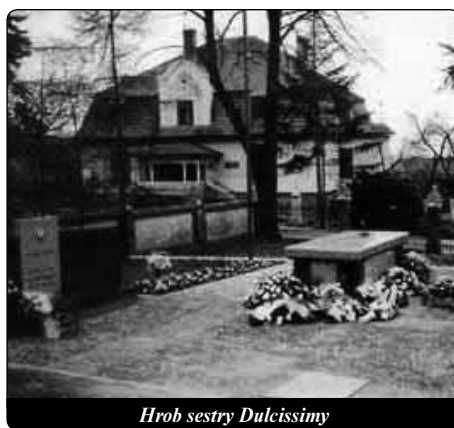
Mariánská úcta Dulcissimy se neodchylovala od těch nejtradicijnějších forem, ale starým obsahům lidové zbožnosti dodáva-

Sestra Dulcissima

la ráz vlastní osobnosti a takový žár srdce, že se stávala neobyčejnou. Uctívala zvláště Pannu Marii Bolestnou. V růženci a křížové cestě se učila jako Maria „rozvažovat ve svém srdci“. Ani si plně neuvědomovala, jak velkou milostí ji Bůh obdaril, když jí dovolil tak těsné spojení s Pannou Marií.

Hrob sestry Dulcissimy se stal od samého začátku místem spontánního kultu. „Stále jsme tam musely dodávat hlinu,“ smějí se sestry kongregace Neposkvrněné. Lidé si ji odnášeli, protože byli přesvědčeni o jejích zvláštních vlastnostech. Když ruchovali mladíci v roce 1939, matky jim dávaly váček s touto půdou. Sestra Gertruda Twardowska byla svědkem zvláštní události, když krátce po skonče-

Hrob sestry Dulcissimy

ni války navštívila klášter: „Sestra Lazarie, která bývala ošetřovatelkou Dulcissimy, měla dát najíst 15 novickám, ale v klášteře nebylo už nic k jídlu. V zoufalství zvolala: »Dulcissimo, ty jsi slíbila, že se o nás budeš starat, a já nemám co dát dětem k jídlu!« V tu chvíli někdo zazvonil. Šla jsem otevřít a u brány stál elegantní pán s několika velkými bochníky chleba. »Měl jsem to sem dodat,« řekl. Vzala jsem ty chleby a běžela k sestře. Rozhlížely jsme se hned z balkonu, ale nikoho jsme neviděly. Jako by se propadl do země.“

Na klášterní verandě sedí stáříčká sestra a dívá se na mě přívětivým zrakem. „To je sestra Dulcissima,“ představila mi ji jedna řeholnice. „Dostala jméno služebnice Boží po její smrti,“ vysvětlila mi, když viděla můj údiv. Přisedla jsem k ní a zeptala se, jak se to stalo, že toto jméno připadlo právě jí.

„Velice jsem chtěla mít toto jméno. Několikrát jsem viděla sestru Dulcissimu, ještě než jsem vstoupila do kláštera. Ale když jsem tu přišla, ona již nežila, všechny sestry však o ní vyprávěly, že to byla svatá řeholnice. Modlila jsem se tedy, abych dostala její jméno, až se mě představená zeptala: »Co ty tak vyseďáš v kapli?« Neřekla jsem jí, za co se modlím. Před oblačkou přišla matka hlavní představená. »Jaké jméno chceš přijmout?« zeptala se mě. Řekla jsem, aby mi je vybrala ona, protože pak budu vědět, že je to vůle Boží. A ona řekla: »Dulcissima.« Pro mne to byl zázrak. Když se o tom dověděla sestra Lazarie, vzala mě stranou a řekla: »Viš, čeká na tebe mnoho!«“

„A bylo tomu tak?“ zeptala jsem se. „Bylo,“ ale podrobnosti neuvedla. „Když je těžko, vždy řeknu: – Dulcissimo, proč na mě zapomínáš? – A ona pomůže,“ odpovídá celá vzrušená.

Podle zahraničních pramenů

Kolébku ruského klášterního života, známý jeskynní klášter na Dněpru, navštěvuje ročně nespočetné množství věřících a miliony turistů z celého světa. Nádherný pravoslavný komplex, zvaný Kyjevská lávra, se v průběhu dějin stal nejvýznamnějším mariánským poutním místem celého Ruska. Lávra se prostírá na 28 hektarech pozemku a návštěvníci právem obdivují různorodost a nádheru architektury více než dvaceti kostelů. I vousatí mniši ve svých černých hábitech přitahují pohledy některých zvědavců. Ale skutečným pokladem tohoto jeskynního kláštera je mnoho světců, kteří zde žili během takřka tisícileté historie. Svátý Nestor, kronikář kláštera, napsal: *Tento klášter neproslavilo bohatství, ale půst, slzy a modlitby. Proto je jeho sláva mnohem větší než sláva jiných klášterů, které byly postaveny ze zlata a stříbra šlechticů.*

Všechno začalo v jedné jeskyni

Když roku 988 kníže Vladimír z Kyjeva (960–1015) – vnuk Olgy (890–970), která byla jako první pokřtěná – vstoupil se svým lidem do Dněpru a dal se pokřtít, nastal památný okamžik, počátek christianizace Ruska. Za vlády Vladimíra, prvního velkoknížete Ruska, který se stal křesťanem, mohla se konečně šířit křesťanská víra do východní Evropy mezi slovanské národy. Takřka až do tohoto počátku křesťanství v Rusku sahá původ Kyjevské lávry. Došlo k tomu následovně: Když byl národ ještě hluboko pohanský, mladý Ukrajinec Antipa opustil svoji vlast, aby se v Řecku, v Konstantinopoli a na Athosu seznámil s původem a bohatou tradicí východního mnišství. Hluboce poznamenán tímto duchem našel Antipa své osobní povolání, stal se mnichem a na památku svatého poustevníka Antonína přijal jeho jméno. Roku 1050 ho jeho opat poslal zpět na Ukraji-

Kyjevská lávra – klenot ruských národů

nu, aby do Ruska zanesl mnišský život: *Antoníne, vrať se zpět do ruské vlasti. Bůh to tak chce. Ať tě provází požehnání ze svaté hory Athos, protože skrze tebe se mnozí stanou mnichy.*

Tak se Antonín 60 let po počátku křesťanství v Rusku vrátil zpět do Kyjeva. Usadil se jako poustevník na břehu Dněpru v zalesněném kraji v jeskyni, která se později stala duchovní kolébkou kyjevského jeskynního kláštera. Jedna z podzemních jeskyní, dlouhá jen čtyři metry, byla již posvěcena pobytem poustevníka Hilariona, který krátce předtím musel opustit toto místo, protože byl povolán na arcibiskupský stolec Kyjeva.

Zanedlouho se rozneslo, že v krajině u Dněpru žije zbožný poustevník Antonín. Přicházelo za ním stále více lidí a prosili ho o požehnání a o radu. Někteří mladí mužové chtěli napodobit jeho život a zůstat s ním. S jeho povolením si v blízkosti vykopali své příbytky a první bratři vybudovali dokonce podzemní kostel ke cti Panny Marie. Nepřipomíná nám to svatého Benedikta, otce západního mnišství, a jeho

první společníky, kteří se shromažďovali kolem něho v údolí Subiaca? Ale brzy bylo malé společenství pro Antonínovu duši příliš živé, a tak si opodál vybudoval novou jeskyni. I nadále chtěl zůstat pro všechny duchovním rádcem, avšak v modlitbě pochopil, že vést společenství dvaceti mnichů je povolání pro někoho jiného.

Ve své pokoře nechtěl Antonín ani přijmout kněžské svěcení, což nám připomíná jiného světce a zakladatele řádu sv. Františka z Assisi. Na naléhání bratří vybral jednoho z nich za pastýře a řekl: *Kdo se mezi vámi vyrovná bohumilému Theodosiovi v poslušnosti, mírnosti a pokoře? On ať je vašim opatem.*

Opat Theodosius se v průběhu dvanácti let osvědčil skutečně jako dobrý pastýř, takže se počet povolání zvýšil na 100. Brzy se započalo s rušnou výstavbou. Rychle vyrostlo několik klášterních budov a kostelů a všechno se podobalo malé vesnici. Největší zásluhou opata Theodosia bylo, že pro svůj klášter napsal podle řeckého vzoru řeholi, kterou v průběhu staletí převzaly všechny ruské kláštery.

Smrt obou zakladatelů

Antonín i Theodosius zemřeli krátce po sobě v letech 1073 a 1074. U obou potvrdil Bůh jejich svatost mnoha zázraky a výjimečnými znameními. O Antonínovi se vypráví:

Když jednou mniši – jak měli ve zvyku – chtěli vykopat mrtvé tělo, aby uctili jeho ostatky, vyšlehl ze země oheň, takže na tom místě nebylo možné dále kopat. Zkusili to tedy na jiném místě, ale tady proti nim vyrazil ostrý proud vody. Až dodnes je možno vidět na jeskynním hrobě ctihodného Antonína stopy po ohni a vodě.

Během komunismu se kladl velký důraz na zničení ostatků svatých. Říká se však, že všechny pokusy o otevření hrobu ztroskotaly. Ke zděšení všech opět z hrobu vyšlehl blesk, a když zde začali kopat, vyšlehl proti ateistickým archeologům plamen ohně. Ostatky svatého mnicha nebylo možno do dnešního dne vykopat.

Naproti tomu tělo ctihodného Theodosia našli sedmnáct let po jeho smrti neporušené. V kronice lávry je zaznamenáno svědectví jednoho mnicha: *Kopal jsem dále a náhle jsem zpozoroval ostatky v celé jejich kráse. Theodosius byl neporušený. Jeho tvář byla jasná, oči a rty zavřené a klouby pohyblivé. Tak jsme z jeskyně vynesli neporušené tělo. V tom okamžiku zářily nad hrobem tři světelné sloupy a vytvořily jasný oblouk, který směřoval ke katedrále Usnutí Panny Marie.*

Jak se už předtím dohodli, uložili ostatky v katedrále. O 150 let později je ukryli před vpádem Mongolů. Od té doby nebyly nalezeny.

Katedrála Usnutí Panny Marie

Krátce před úmrtím obou zakladatelů v roce 1073 se stala jedna z nejdůležitějších událostí v historii jeskynního kláštera: byla postavena katedrála Usnutí Panny Marie, tzv. uspenská. Je

První poustevníci se shromažďují kolem svatého poustevníka Antonína

největším a nejcennějším chrámem lávry.

Po době více než 900 let se nám jeví zpráva o jejím vzniku jako legenda, ale není tomu tak! Klášterní kronika popisuje podrobně, jak se Panna Maria zjevila čtyřem stavitelům v Řecku a pověřila je úkolem odejít do Kyjeva a v jeskynním klášteře postavit chrám na její počest. Když přišli k otcům Antonínovi a Theodosiovi, ti ihned poznali, že Řeky poslala osobně Panna Maria, protože oni ke stavbě nikoho nepovolali. Komu se to zdá neuvěřitelné, ať si vzpomene, jak k P. Piovi, který podobně jako Antonín a Theodosius nikdy neopustil klášter, byli posláni pomocníci, kteří mu nabídli odborné služby při stavbě nejmodernější kliniky, inženýři, stavitelé, lékaři a dobrodinci. On si je mohl jen vymodlit.

Při zjevení stavitelům v Řecku ukázala Panna Maria ve vidění i budoucí kostel v celé jeho nádheře. Připomíná nám to sen svatého Jana Boska, ve kterém mu Panna Maria ukázala předem dopodrobna budoucí chrám Panny Marie Pomocnice křesťanů v Turíně.

Když byly ukončeny stavební práce, přišli z Řecku i vynikající malíři ikon, aby kostel vymalovali. Ale když spatřili veliký chrám, cítili se oklamáni a chtěli hovořit s objednateli, Antonínem a Theodosiem. Opat Nikon ihned pochopil, že jde o mimořádné působení milosti a ukázal jim ikony obou zakladatelů, kteří zemřeli již před deseti lety. Tu se dali malíři s velkou důvěrou do práce a nakonec spolu se čtyřmi staviteli zůstali v jeskynním klášteře jako mniši až do konce svého života.

Po patnáctiletém budování mohla být uspenská katedrála konečně vysvěcena. V den posvěcení během slavnostního procesu kolem kostela uslyšeli všichni mniši z vnitřku chrámu nádherné zpěvy, ačkoliv v kostele nikdo nebyl. O podobném nadpřirozeném působení víme z jiného

Lebky uchovávané ve skleněných nádobách vylučují uzdravující olej

velmi známého poutního místa v Evropě. Tzv. „andělské posvěcení“ se uskutečnilo ve švýcarské národní mariánské svatyni „Maria Einsiedeln“, kterou vysvětili nikoliv lidé, ale sám Kristus spolu s anděly.

Katedrála Usnutí Panny Marie se stala v průběhu staletí poutním místem nejen pro mnichy kláštera. Protože se prostřednictvím malé, mezi diamanty umístěné ikony událo mnoho zázraků, stala se katedrála nejoblíbenějším poutním místem pravoslavných věřících, kteří přicházeli ke své Matce z celého Ruska.

Jak mimořádným a posvátným místem je jeskynní klášter, ukazuje nám ohromující skutečnost, že v podzemních chodbách, dlouhých téměř jeden kilometr, odpočívá 118 neporušených těl mnichů, uložených v rakvích se skleněným víkem. Z mnoha těl vychází intenziv-

ní vůně. Tak jako kdysi i dnes se zde dějí zázraky a uzdravení mnohých, kteří se s důvěrou modlí ke svatým otcům.

V pravoslavné církvi platí neporušenost těla vždy jako jednoznačný důkaz svatosti dotyčné osoby. Ani na Západě nejsou takové případy neznámé. Kdo by neznal neporušenou svatou Bernadetu Soubirouse? Nebo neporušenou pravici svatého zpovědníka Leopolda Mandiče, která je srovnatelná v lávře s pravici svatého Spiridiona? Jeho ruka, která s velkou láskou sloužila a připravovala druhým chleby, měla zůstat neporušená.

Ateistické komunistické vlády byla Kyjevská lávra od počátku trnem v oku. Chtěli zničit vše, co příliš nápadně připomínalo Boha, a tím byla i neporušená těla mnichů. Tento nevysvětlitelný fenomén se pokoušeli nejdříve vysvětlit tím, že v jeskynních hrobech je výjimečně příznivé

Rakve s ostatky mnichů

klima, které mrtvoly konzervuje. Ale opak je pravdou. Už samotná vlhkost vzduchu se pohybuje mezi 79-99%. Člověk nemusí být vědec, aby mu bylo jasné, že za takové vlhkosti organická substance nevydrží.

Nakonec chtěli celé záležitosti udělat definitivní konec: přijela nákladní auta, aby rakve odvezla ke zničení. Ale stala se zvláštní věc. Ani jedno auto nebylo možné nastartovat. Když si automechanici nevěděli rady, chtěli použít k odvozu koňské potahy. Ale koně se vzepřeli a nehnuli se z místa ani po ranách bičem. Nakonec bylo nutno vrátit těla zpět, a tak zůstala nedotknutá i během pronásledování ve svých hrobních výklencích.

Olej požehnání a uzdravení

Jiný podivuhodný fenomén jako ustavičně přetrvávající zázrak se rovněž nachází v jeskynním labyrintu. Ve skleněných a kovových nádobách jsou uchovávány lebky, které již po staletí vylučují olej, jehož prostřednictvím bylo uzdraveno velké množství nemocných. Ateističtí vědci provedli v roce 1988 v lékařském institutu v Kyjevě biochemické analýzy a ocitli se před nevysvětlitelným výsledkem: obsah bílkovin v oleji byl tak vysoký, jak je to možné jen u živých organismů. Neukazuje nám tak Bůh, že jeho svatí jsou nám zcela nablízku, žehnají nám a pomáhají?

Opustili svět

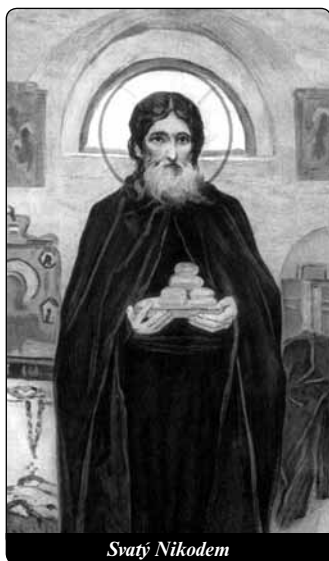
Papež Jan Pavel II. napsal u příležitosti Velkého jubilea: *Jsou lidé, kteří za sebou zanechávají přímo nadbytek lásky, snášeného utrpení, čistoty a pravdy, to, co druhé získává a pozdvihuje.*

Hlavním úkolem pravoslavných mnichů je ustavičná modlitba. Z ní čerpají sílu pro život askeze, postu a duchovního boje. Z této osvědčené životní formy vzešlo mnoho svatých mnichů, kteří sloužili Bohu a bližním nej-

různějšími charismaty. Proto si brzy knížata a vladaři povolávali mnichy z lávry jako misionáře a biskupy do svých misijních území. Mnozí z nich se stali mučedníky při christianizaci Ruska. Kyjevský jeskynní klášter poznamenal rozhodujícím způsobem nejen ruské mnišství, ale i celé křesťanství.

Jejih tma dávala světlo

Vedle života ve společenství, kde se mniši učili především trpělivosti, pokoře, bratrské lásce, poslušnosti a přesnému dodržo-

Svatý Nikodem

vání pravidel, existovala i forma přísného poustevnictví. Jen vyzrálí mniši si s dovolením svého duchovního vůdce a opata mohli zvolit tuto formu nejkrajnějšího sebezapření a zavřít se do své vlastní jeskyně. V dokonalém mlčení a úplné odloučenosti nebylo nic, co by vázalo duši k vnějšímu světu. Zde platila jen ustavičná modlitba, duchovní boj a smírná oběť. Dvakrát nebo třikrát týdně přišel opat nebo pověřený mnich k malému okénku a podal poustevníkovi chléb a vodu a vyprosil si od něho požehnání. Taková extrémní askeze je pro západní moderní lidi sotva pochopitelná. Pro mnohé mnichy však byla vytoženým životním způsobem. Na podobné nepochopení naráželo rozhodnutí bratra Klause z Flüe, který ve věrnosti k Božím volání opustil rodinu a usadil se jako pous-

tevník v blízké roklině zvané „Ranf“. Jak požehnané však bylo jeho počínání! Jak blahodárně působil tento mystik a rádce již v době svého života! A celá staletí potvrzují jedinečné povolání svatého švýcarského patrona, který se stal světlem míru pro celou Evropu.

Světky jeskynního kláštera

Největším dědictvím kyjevského kláštera jsou jeho světky, kteří měli velké množství mimořádných darů. V odloučenosti v jeskyních se posvěcovali Bohu a byli vždy nakloněni k trpícím svého národa.

Např. svatý vrátný Loggin měl dar vidět do srdce druhých a už u vchodu do kláštera se stal moudrým rádcem a pomocníkem, podobně jako bratr Konrád v Altöttingu. Další světec a malíř ikon Alipij uzdravil mnohé jen tím, že se jich dotkl svým štětcem. Agapit byl uctíván jako lékař a na jeho hrobě se dodnes dějí nápadná uzdravení. O svatém Joanovi se píše, že dlouho zápasil s tělesnými pokušeními. Bůh ho odměnil za jeho vytrvalý boj o čistotu tím, že spolubratři viděli, jak z jeho cely vychází světlo. Světlo bylo tak jasné, že tam mniši chodili čist a od-

cházezi osvobození od tělesných pokušení.

Arsenij, kterému říkali „ten, co miluje práci“, ustavičně konal dobro, byl známý jako divotvůrce. Podobně tomu bylo u Fjodora zvaného „mlčenlivý“.

Kyjevská lávra dnes

V době stalinismu byl jeskynní klášter na břehu Dněpru zavržený, cenné budovy byly zničeny a zbytek byl proměněn na centrum ateistické propagandy. V roce 1930 byli všichni mniši násilím odvezeni do vězení nebo brutálně zabití. Katedrálu Usnutí Panny Marie vyhodili v roce 1941 do povětří. Aby definitivně vymazali každou vzpomínku na Boha, nezastavili se

Uctívání zázračné ikony

straniční funkcionáři před ničím a dali zasypat dva léčivé prameny z dob zakladatelů Antonína a Theodosia.

Teprve v roce 1988 při tisíciletém jubileu christianizace

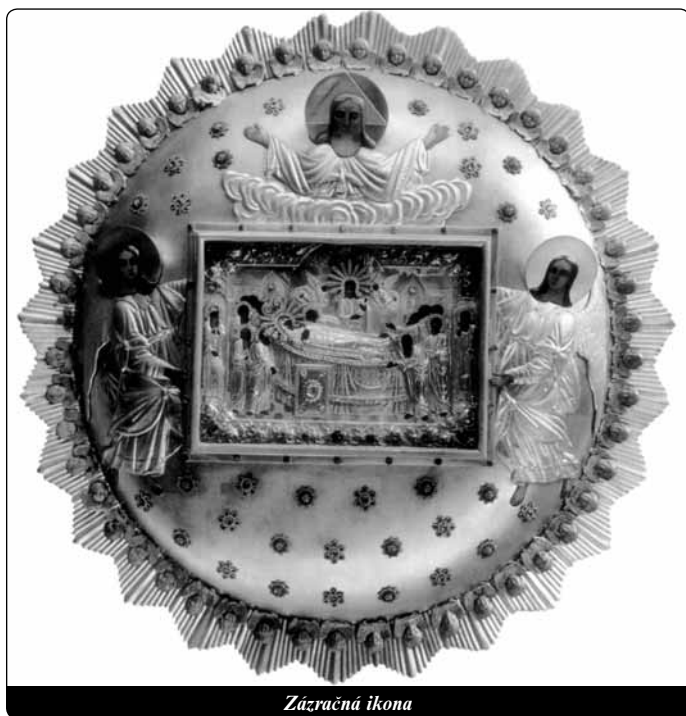

Uspenský chrám

Ruska vrátil stát klášterní objekt církvi, ovšem v dezolátním stavu. S nevýslovným nadšením se začalo restaurovat, takže lávra se dnes může opět představit v původní kráse s nádhernými chrámy, obrovskými zelenými plochami, dílnami a muzei. V roce 2000 byla znovu posvěcena podle originálu obnovená katedrála Usnutí Panny Marie. Hrůzy komunismu přežilo jen několik mnichů a koncem 80. let se mohli vrátit do kláštera. Brzy se objevila nová povolání a dnes žije v lávře kolem 200 mnichů. Další 300 mladých mužů zde studuje. Ti všichni vyrůstali v ateistickém a komunistickém státě a každý z nich by mohl vyprávět obdivuhodný příběh svého obrácení.

Pozoruhodné je, že po katastrofě v Černobylu na území kláštera nebylo naměřeno ani nejmenší radioaktivní záření, podobně jako v kyjevském karmelu.

Oba dva prameny, které zázračným způsobem vznikly, jsou opět obnoveny a jsou požehnaním pro celý Kyjev. Mnozí obyvatelé chodí do lávry pro vodu, která je známá svou vynikající kvalitou. Avšak nejen to. U obou pramenů je napsáno, že voda má léčivé účinky podobně jako v Lurdech a často se zde hovoří o uzdraveních.

Zázračná ikona

Z *Vítězstvo srdce* 53/2006
přeložil -lš-

Duchem Svatým vedená ruka ladiče varhan

Druhý rok pontifikátu Benedikta XVI. se pomalu blíží k svému naplnění. Uplynulý rok byl nejen pro Církev a její věřící ve znamení tohoto papeže, jehož přítomnost a nauka si získává lidi, obrací k sobě jejich pohled a pozornost, aby se zcela oddali naslouchání. Pro všechny, kteří nežijí v Římě, je papež často vzdáleným mužem, který určuje osudy katolické církve. Církevní kritikové se často snaží vypořádat s abstraktním pojmem „papež“, pojmem, který se stává středem jejich více či méně odůvodněné diskuze na téma života Církve, víry a jejího působení ve světě. Zbožný katolík myslí často spíše na otce, kterého si představuje obklopeného aurou důstojnosti, nedostupnosti a svatosti. Břemeno rozmanitosti světové Církve leží na bedrech toho, jehož si Bůh zvolil za Petrova nástupce na biskupském stolci Říma a učinil ho svým zástupcem na zemi.

Benedikt XVI. je nejmočnější papež, jakého znají církevní dějiny. Žádný jiný papež před ním neměl takový vliv na osud Církve a světa. Slovo papeže je dnes okamžitě k dispozici. Lidé je čtou, naslouchají mu a sledují ho „live“ na nejdálkových místech. Často se objevují spekulace o tom, co papež k tomu řekne. Netrpělivě tak čekala média na konci roku 2005 na první encykliku Benedikta XVI. Titul papežského okružního listu byl na veřejnosti znám již několik týdnů předem. A pak znamenal tento list 26. ledna 2006 příznačně na svátek Obrácení svatého Pavla nový úsek dějin papežství pod titulem „Bůh je láska“.

Dva dny před zveřejněním vyložil Benedikt XVI. hlavní myšlenky encykliky. Učinil tak spolu s Dantem Alighierim. Co viděl Dante? Na konci Božské komedie dospěl hledající básník do ráje. Na své „kosmické cestě“ povýšil Dante moc a sílu lásky na princip pravého pozná-

ni Boha. Naplnění cesty přivádí Danteho před věčné Světlo, kterým je Bůh. Světlo a láska jsou totéž. „Jsou prvopočátkem tvořivé moci, která hýbá kosmem.“ Dante opěvuje světlo, které vyzáruje z Boží tváře, věčné světlo, které spočívá samo v sobě: *Polední pochodeň jsi lásky ve svém jasu* (Ráj XXXIII, 12). V tomto jasu zářící božské pravdy oněmi řeč básníka: *schopnost mého zrění vzkvetla nad schopnost řeči*. Jeho paměť mizí před tak nevýslovnou plností: *paměť má se s přílišností střetla* (Ráj XXXIII, 55-57). Dante však prostě neumlkne, Světlo pravdy a Dobra ho nesrazí. Protože z nitra světla se rýsuje samotným světlem nakreslený obraz člověka, ve kterém poznává svou vlastní tvář: *barvou, kterou samo sebou vytváří, podobu připomnělo mezi námi, že zírat stále musel jsem k tvé tváři...* (Ráj XXXIII, 130-132). Pohled na předobraz člověka umožňuje mu pojmout smysl svého myšlení, svého jednání a svého bytí. Tento smysl, který vyhlíží z božské tváře, je absolutně pozitivní a podmiňuje všechno ostatní: je to Láska, ve které *slunce pohyb má i všechny hvězdy* (Ráj XXIII, 145).

Tuto radikální novost mohl zjevit jedině Bůh: „Novost lásky, která přiměla Boha k tomu, aby přijal lidskou tvář, ano i tělo a krev, celé lidské bytí. Božský eros není jen prvopočáteční kosmická síla, je to láska, která člověka stvořila a k němu se sklonila.“

Dychtění po pravdě je vloženo do lidské přirozenosti skrze potřebu milovat a být předmětem patření na Boha v lásce. Pravdu a skutečnost je možno smysluplně pochopit jen tehdy, jestliže prožíváme správně víru jako takovou a jestliže ze života krystalizují odpověď a otázka – a pak opět odpověď. Benedikt XVI. si nepřejí ani nepožaduje nějaké přitakávající uznání systémových stavebních

kamenů, nýbrž konkretizaci celého „systému“ v každé jeho jednotlivosti, kterou je možno nalézt na cestě časem a dějinami. Otázka po pravdě rozšiřuje dimenzi rozumnosti a osvobozuje ji od těsného korzetu racionality, která staví na experimentu a výpočtu.

Víra znamená Boží dar, který můžeme přijmout a který přijímáme. Rozum sám před tímto

tajemstvím selhává. „Pochodeň víry“ posvěcuje celý svět – vyvolává svým ohněm pravý požár.

Benedikt XVI. ukazuje svou naukou na základ světla, které tíží tmy proráží jako blesk. Před svatou Tváří Krista a tajemstvím jeho svěřeného těla ukazuje nám papež životně odvahu k životu, že je možno najít jen v Kristu naději, naplnění a spásu. Pro Benedikta XVI. zjevuje a skrývá Bohem založené křesťanství ustavičně nový rozkvět, takže Církev je místem autentické svobody.

Papež chce víru a sekulární myšlení vytrhnout z odtrženosti od světa. Chce, aby věřícím i nevěřícím záleželo na tom, jak jejich víra a jejich svět vypadají. Chce, aby z neobyvatelného světa zločinu a konzumu, nenávisti a násilí se stal svět, v jehož základech stojí láska a pokoj, nejkrásnější Boží jména.

Tak dosáhl papež „odvahy k popularitě“, popularitě, která kolem něho stále rostla. Zasadil

nit své osobnosti do sítě vztahů, ve kterých se papež nachází, v plné důvěře v Boha, kterému se zcela odevzdává. První teolog na papežském stolci přednáší pro všechny, ať už před hlavními teology mezinárodních teologických komisí nebo při rozhovoru s prvokomunikanty na náměstí Svatého Petra.

Proud lidí, který přichází každý týden na generální audienční, se nezmenšuje. Pravidelně je počet přítomných dvojnásobný ve srovnání s těmi, kteří přicházeli na audienční jeho předchůdce, velkého papeže Jana Pavla II. Fascinující přítom je: Čím více papež „dává“, tím více lidé „chtějí“ a „přijímají“. Co papež dává? Své slovo, jen své slovo. Svou nauku, své katecheze, svou ve slovech prozařující lásku k trojjedinému Bohu. To znamená: papež je hlasatelem božského poselství.

V řadě svých katechezí, kterou zahájil v únoru 2006, mluví Benedikt XVI. jako „farář světa“ o Církvi a o apoštolech. Univerzální pastýř a Petrův nástupce, nový rybník lidí, pojednává přítom o počátcích Církve. Z prožitých zkušeností apoštolů vykládá Benedikt XVI. tajemství vztahu mezi Kristem a Církvi. Představuje křesťanství a Církev jako společenství víry, naděje a lásky, které je postaveno na základě apoštolů. Papež vykresluje prapůvodní Ježíšův plán Církve, který trvá v čase.

„Učební plán“ papeže je jasný: chce znovu dát na srozuměnou, „proč jsme v Církvi a jakým způsobem máme usilovat o to, abychom prožívali svou přítomnost v Církvi na počátku nového křesťanského tisíciletí“. Víra apoštolů vzešla z osobního setkání s Kristem. Proto se papež odráží od charakteristického obrazu apoštolů z okruhu Dvanácti. Dává nahlédnout, že křesťanství není nějaká idea, teorie nebo obraz světa. Objasňuje, jak vzniká z prožitého styku s Pánem.

Z vyprávění o životě jednotlivých apoštolů s Pánem a o zkušenostech jiných lidí z Ježíšova okruhu vzniká názorný obraz prvotní Církve i dějin a skutečnosti Církve všech dob: křesťanství a Církve jsou prožívaná kosmická událost v dějinách.

Církev, která se představuje v nejužším kruhu apoštolů, je síť. Skrze Církev a v ní se uskutečňuje Boží vůle. Papež ukazuje na životě apoštolů, že tato vůle není nějakým zužujícím zákonem. Boží vůle činí člověka svobodným: svobodným pro sebe, pro druhé, pro následování a věrnost ke Kristu. V příbězích jednotlivých apoštolů se ukazuje šíře opravdového života, se všemi jeho silnými i slabými stránkami. Život apoštolů s Kristem ukazuje Benediktu XVI., co Církev vlastně znamená: ona je přibýtkem Božího Ducha, to znamená pravda ve světě. Působení apoštolů je jediný řetěz služby. To je základní kámen křesťanství, který nástupce Knížete apoštolů a Servus servorum Dei (Sluha služebníků Božích) odhaluje. Papeži přísluší odpovědnost za to, že Boží slovo zůstane zachováno ve své velikosti a bude znít ve své čistotě, aby nebylo oškubáno ustavičně se měnícími módami.

Přítomnost Církve je požadována zvláště pro „novou sociální otázku“ 21. století: ochranu života, obranu lidské důstojnosti proti všem formám násilí. Zasadovat se o to patří pro Benedikta XVI. k podstatným povinnostem Církve. „Každý lidský život zasluhuje a žádá, aby byl ustavičně chráněn a střežen“ od početí až do přirozené smrti. Neboť: „Svoboda zabíjet není pravá svoboda, ale tyranie, která ponizuje člověka do otroctví.“ Potrat a eutanazie napadají společnost a nakonec ji ničí.

Víra se vyplácí, protože věřit je krásné. Tato víra nekřičí, neuskutečňuje se v rámsu a za potlesku davu. Žije mimo povrchní masovou hysterii ve výzvě k mlčení, k modlitbě, ke kontempla-

ci. Mlčení a kontemplace mají pro Benedikta XVI. ten smysl, že „v rozptýlení každodenního života zachovávají trvalou jednotu s Bohem“. Bůh není předmětem víry nebo teologických rozprav. Bůh je první jednácí v životě jednotlivce. V teologii musí přijít ke slovu sám Bůh, který je Pravda. Člověk musí podle papeže své srdce „držet na uzdě“ (castificare) a tím způsobem je přivádět k správnému slovu a správnému činu, v poslušnosti vůči pravdě.

Čistotu srdce a ducha nastiňuje Benedikt XVI. jako věřící rozumnost a rozumnou víru ve všech jejích dimenzích. Jeho projekt je projektem lesku pravdy. Neboť papež ukazuje lidem pravdu proti „diktatuře obecného mínění“. Pravda vyžaduje cudnost a čistotu v myšlení: očištění rozumu proti „příválu slov těchto časů“.

Víra a rozum si nejsou navzájem cizí. Poselství Benedikta XVI. zní: Kdo věří a chce víru předávat dále, kdo chce ve víře uskutečnit cestu k pravdě a lásce, musí se dát vést rozumností. Musí „vědět, co činí“. Musí usilovat o pravidla této rozumnosti a tvrdě na nich pracovat. Nesmí se dát svést a znejistit lehkostí materialismu a relativismu a diktatury tolerance. Harmonie rozumu a víry, světskosti a církevnosti je mostem mezi generacemi a kulturami.

Křesťanská víra není pro Benedikta XVI. překážkou dialogu se sekulárním světem nebo jinými náboženstvími. Je to most, protože zřetelně ukazuje, že právě pro interkulturalitu, ve které žijeme, nevystačí pouhá racionalita zblavená Boha.

Papež říká věřícím: Když ustaneme v Kristu a držíme se jeho slova, pak máme život. On je „Slunce našeho života a Světlo národů“. Cesta, kterou Ježíš svým učením ukazuje, „není zvenčí uložená norma“. Je to životná a osobní syntéza dokonalé svobody v plné poslušnosti vůči Boží vůli. Mravní zá-

kon, který Bůh vložil do stvoření „nachází v Kristu své naplnění a velikost“. Proto určuje vztah ke Kristu nejvyšší uskutečnění mravního jednání člověka. Benedikt XVI. očekává od člověka pravdu. Ona je dobro. Z tohoto důvodu je možno hlásat pravdu jedině jako „volbu toho, co je pozitivní“. Není možné vydávat za křesťanské žádné tvrzení, jestliže není jasné, co je křesťanské a co křesťanské vyžaduje. Vysvětlení základu víry, ochutnání křesťanského poselství v jeho hloubce je absolutní podmínkou pro možnost vůbec něco udělat. Křesťanství a zvláště katolicismus jsou pro Benedikta XVI. nikoliv sbírkou zákazů, nýbrž pozitivní volbou. A uvidět ji znovu je velice důležité, protože zcela zmizela ze zorného pole.

Přítom krásy víry a z toho vycházející radost nemají nic společného s nějakým estetismem nebo iracionálními pocity. Bůh, k němuž se křesťan obrací, s nímž žije a o kterém chce vydávat ve světě svědectví, není nějaké bezedné nic, nějaký nu-

lový bod v koordinačním systému. Bůh křesťanů má lidskou tvář a jako takový chce být ukázán světu. Obrazem svaté tváře, kterou se Bůh obrací ke světu, musí být lidem dán přístup k pramenům, „bez kterých morálka zakrni a ztratí svá měřítka“. Radost se stane radostí pro toho

člověka, který zakouší, že není sám, že je něco velkého a „nikoliv nezdařený evoluční produkt, nýbrž Boží obraz“, neboť každý z nás je „plodem Boží myšlenky. Každý je chtěný, každý je milovaný, každý je potřebný“.

Boží přikázání nejsou „souhrnem zákazů, ve kterých je vysloveno pouze Ne“. Pro Benedikta XVI. volá Desatero deset velkých ANO ve světě raněném dědičným hříchem. „Jsou ANO k Bohu, který dává životu smysl (první tři přikázání), ANO k rodině (čtvrté přikázání), ANO k životu (páté přikázání), ANO k odpovědné lásce (šesté přikázání), ANO k solidaritě, odpovědnosti a spravedlnosti (sedmé přikázání), ANO k pravdě (osmé přikázání), ANO k účtě k člověku a k tomu, co mu náleží (deváté a desáté přikázání).“ To je filozofie života, to je kultura života, která je konkrétní a uskutečnitelná ve společenství s Kristem, živým Bohem, který jde spolu s námi ve společenství se svými přáteli, ve velké rodině Církve.

V roce 2006 podnikl papež čtyři velké pastorační cesty. Jel do Polska, na kongres rodin do Španělska, do své bavorské vlasti a do Turecka. Právě tato poslední cesta ukázala novou papežovu tvář. Veden Duchem Svätým překročil hranice, kterých před ním nikdo nedosáhl. Právě ti, kteří ho jako první po „řezenské řeči“ ostře napadli, vysvětlili papeži v Ankaře, že nábožensky motivované použití násilí je urážka Boha a že islám je svou podstatou náboženství míru, lásky a milosrdenství. Tak slyšel papež z islámských úst potvrzeny své požadavky. Právě skrze jeho modlitbu, kterou se obrátil v Modré mešitě na „jediného Boha“ lidí, zazářil z jeho tváře Duch, který ho tam zavedl.

A opět se zřetelně ukázalo, že jádro výpovědi prvního teologa na biskupském stolci Petrově je mezináboženský dialog: „Právě ti, kteří trvají na náboženském přesvědčení a obřadech s největší vážností, mají právo na naše

pokorné a pevné svědectví o Ježíši Kristu.“

Diktatura falešné a často rouhavé tolerance je překonána. Uvázla v nepochopení. „Je úkolem Církve ukázat,“ říká papež, „že právě pro novou interkulturalitu, ve které žijeme, pouhá Boha zbavená racionalita nestačí.“ Potřebujeme senzibilitu náboženských varhan, která se pojí s větší rozumností, než jakou může být sekulární racionalita. Tato rozumnost je rozumností jednoty a nikoliv protikladnosti, rozumnost, která „vidí Boha v jednotě s rozumem“. Víra se tak stává místem zprostředkování rozumu a kultury, individuality i společenského bytí. Víra vytváří pravé lidství. V tom spočívá svěžest, světlo a síla katolicismu.

Církev je pro Benedikta XVI. srovnatelná s varhanami, královským nástrojem. Tak to řekl papež při svěcení varhan v Řezně. „Ve varhanách musí mnoho píšťal a rejstříků tvořit jednotu. Když to tam nebo onde skřípne, když umlkne jedna píšťala, je to postřehnutelné snad jen pro cvičené ucho. Jestliže není správně naladěno více píšťal, vzniká disharmonie, a to je nesnesitelné. I píšťaly těchto varhan jsou vystaveny kolísání teploty a vlivům únavy. To je obraz našeho společenství v Církvi. Tak jako povolání ruka musí přivést znovu všechny disharmonie ke správnému souzvuku, tak musí i v Církvi být uvedeno množství darů a charismat vždy znovu do souzvuku s Boží chválou a s bratrskou láskou. Čím více nás liturgie proměňuje v Krista, tím více jsme i my schopni proměňovat svět tím, že vyzářujeme Kristovu dobrotu, milosrdenství a přátelský vztah k lidem.“ Udržovat tyto varhany naladěné, spojit stále píšťaly ke službě Boží pravdě, která je pravdou všech lidí: to je cesta a cíl pontifikátu Benedikta XVI.

*Kath-net 28. 12. 2006
Překlad -lš-*

Knadcházejícímu papežskému motu proprio, které upraví možnosti celebrovat mši svatou podle Římského misálu z roku 1962, uveřejnilo arcibiskupství v Janově těchto deset bodů:

1. Papež má silou své nejvyšší autority právo vyhlášovat právní akty a pastorační opatření, která jsou všeobecně platná a závazná.

2. Legitimní a plodné slavení Nejsvětější Eucharistie předpokládá plně církevní společenství, jehož zárukou je v poslední instanci sám nejvyšší pastýř, který obdržel osobně od našeho Pána Ježíše Krista poslání posilovat bratry ve víře (srov. Lk 22,32; Mt 16,17-19; Jan 21,15-18); je to tedy přesně biskup Říma, který vykonává tento úřad s velkým milosrdenstvím, radostí a láskou a nikdy nepřestává hledat jednotu těch, kteří věří v Krista.

3. II. vatikánský koncil nezrušil tzv. mši Pia V. ani její zrušení nepožadoval; spíše požadoval reformu liturgického řádu, jak to vyplývá jednoznačně z četby Konstituce o svaté liturgii kap. III., odst. 50-58.

4. Z rozšíření indultu týkajícího se liturgie Pia V. vůbec nevyplývá, že by se rušil II. vatikánský koncil nebo že by byla odvolána ustanovení učitelského úřadu papežů Jana XXIII. a Pavla VI.

5. Papež Pavel VI., který promulgoval v roce 1970 Římský misál podle námětů II. vatikánského koncilu, povolil osobně sv. otcí Pioví z Pietrelciny dále i veřejně slavit mši svatou podle ritu svatého Pia V., i když reforma liturgie vstoupila v platnost již v poslední době roku 1965.

6. Již papež Jan Pavel II. v listě „Quattuor adhuc annos“ z 3. října 1984 nabídl diecézním biskupům možnost využít indultu, aby se mohla mše svatá slavit také podle Římského misálu promulgovaného Janem XXIII. v roce 1962.

Mimoto nařídil tentýž papež v motu proprio *Ecclesia Dei af-*

Aby bylo jasno

flicta z 2. července 1988 moci své apoštolské autority mezi jiným: ...že zájem všech těch, kteří se cítí spjatí s latinskou liturgickou tradicí, má být respektován a má být povoleno široké využití již jednou vydaných směrnic pro používání typického vydání Římského misálu z roku 1962.

7. V Církvi jsou již od počátku 4. století v platnosti různé liturgie a rity, které vyjadřují tutéž katolickou víru, i když odpovídají rozličným tradicím a souvislostem. Tato různost je viditelným znamením životnosti katolické víry.

8. Tridentýský koncil neměl v úmyslu ty rity, které tehdy v Církvi existovaly, spojit nějakým svrchovaným aktem. Místní církve a řeholní řády mohly na základě principu formulovaného výslovně Piem V. podržet nadále svou úctyhodnou tradici, jestliže je praktikována již více

než dvě stě let. S postupem let se prosadila praxe římského ritu, ale nikdy ne výlučným způsobem. Existuje např. ambrosiánský ritus, který je rozšířen v údolí Valli Ambrosiane, v celé milánské arcidiecézi a také v arcidiecézi Janov s výjimkou Monzy, Trezza a Treglia.

9. Dva platné vyjadřovací projevy téže katolické víry – ona svatého Pia V. a ona Pavla VI. – nemohou být stavěny do protikladu, jako by byly spolu neslučitelné.

10. V liturgické oblasti nemohou být rozhodnutí a jednání papežů – zvláště Jana XXIII., Pavla VI., Jana Pavla II. a Benedikta XVI. a Koncilů, ať už je to Tridentýský nebo II. vatikánský, představovány jako protiklady a tím méně jako vzájemně se vylučující alternativy.

*Podle Kath-net
18. prosince 2006*

NA ZACÁTKU NOVÉHO ... - pokračování ze str. 2

Také my, drazí přátelé, musíme ustavičně zaujímat místo. Jaká tedy bude naše odpověď? S jakým postojem ho přijmeme? Přichází nám na pomoc prostota pastýřů a hledání Mudrců, kteří skrze hvězdy zkoumají Boží znamení; máme příklad Mariiny učenlivosti a moudrou rozumnost Josefovu. Dějiny více než dvou tisíc let jsou plné příkladů mužů a žen, mladých i dospělých, dětí i starců, kteří uvěřili ve vánoční tajemství, otevřeli náruč Emanuelovi a stali se svým životem majáky světla a naděje. Lásky, kterou Ježíš při zrození v Betlémě přinesl na svět, váže k sobě ty, kteří ho přijímají, v trvalém vztahu přátelství a bratrství. Svátý Jan od Kříže říká: „Bůh, který nám dal všechno, nám v něm nyní všechno řekl. Upři svůj pohled jen na něho... a najdeš i to, co žádáš a po čem toužíš“ (Vý-

stup na horu Karmel, Kn. I, od 22,4-5).

Drazí bratři a sestry, na počátku tohoto nového roku oživme v sobě úkol otevřít Kristu mysl a srdce, projevme mu upřímně vůli žít jako jeho opravdoví přátelé. Staňme se spolupracovníky jeho velkého plánu spásy a svědky oné radosti, kterou nám dává, abychom ji v hojnosti šířili kolem sebe. Kéž nám Maria pomůže otevřít srdce Emanuelovi, který přijal naše ubohé a křehké tělo, aby spolu s námi sdílel namáhavou cestu pozemského života. Ve společnosti Ježíše se nicméně i tato namáhavá cesta stane cestou radosti. Pojďme společně s Ježíšem, pojďme s ním, a tak bude náš nový rok rokem šťastným a dobrým.

*Bollettino Vaticano
3. ledna 2007
Mezititulky redakce Světla*

Podle názoru jednoho z nejlivnějších francouzských intelektuálů současné kultury, francouzského antropologa René Girarda, stojí křesťanství před novým rozkvětem. Ve svém posledním v italštině zveřejněném díle *Verità o fede debole - Dialogo su cristianesimo e realismo (Pravda nebo slabá víra - Dialog o křesťanství a relativismu)* tvrdí Girard, že budeme žít ve světě, který se bude jevit tak křesťanský, jak se dnes jeví vědecký.

Filozof, který byl nedávno zvolen za jednoho ze „40 nesmrtelných Francouzské akademie“, vyjadřuje své přesvědčení, že stojíme před úsvitem nového světa, před kterým „vylbedne“ renezanze. Jeho kniha, kterou publikovalo nakladatelství „Transeuropa“, je výsledkem jeho desetiletého dialogu s italským profesorem Giannim Vattimem, přívržencem tzv. „Slabého myšlení“, na téma víra, sekularismus, křesťanské kořeny, role poselství evangelia v dějinách lid-

stva, relativismus a problém násilí, výzva pro rozum.

Knihy obsahuje tři dosud nezveřejněné přednášky, ve kterých se oba zcela opačně smýšlející autoři navzájem napadají. Francouzský autor tvrdí, že náboženství „přemáhá a překračuje“ filozofii. Filozofie a ideologie jsou prakticky „mrtvé“, politické teorie „vyčerpané“ a víra, že by věda mohla nahradit náboženství, zmizela. Svět pocituje proto „novou potřebu náboženství“.

Na adresu Vattimova morálního relativismu René Girard říká: „Nemohu být relativista..., myslím, že relativismus našich dnů je důsledkem chybného pojetí antropologie, důsledkem pokusu vyřešit problémy, které souvisejí s rozličností lidských kultur.“ Antropologie se zhroutila, protože se jí nepodařilo vysvě-

Renezanze křesťanství - ideologie jsou prakticky mrtvé

lit rozličnost lidských kultur jako jednotný fenomén. Proto jsme zabředli do relativismu.

Podle názoru René Girarda je křesťanství jediným řešením

René Girard

těchto problémů, protože ukazuje, že „hranice“, které oddělují individua, slouží k tomu, aby „zabránily určitým konfliktům“. Francouzský akademik zdůrazňuje, že problém bude vyřešen, když opravdu pochopíme, že „Ježíš Kristus je univerzální oběť, která je tu proto, aby tyto konflikty překonala“. Křesťanství

proto označuje za „zjevení lásky“, které je však současně „zjevením pravdy“, protože v křesťanství „pravda a láska spolu souhlasí a jsou totožné“.

Pojem lásky - v křesťanství „rehabilitace nespravedlivě obviněné oběti“ - je podle Girarda „pravda sama“. Jedná se o antropologickou pravdu a o křesťanskou pravdu. Na adresu Vattima, který volá po ospravedlnění potratu, eutanazie a homosexuálního jednání, podtrhuje francouzský profesor, že existuje jedna stránka lidského jednání, o které se Vattimo nezmiňuje: „mravnost“. Desatero obsahuje pojetí mravnosti, která zahrnuje také pojem bliženské lásky.

Jako odpověď na Vattimův návrh „hedonistického křesťanství“ vysvětluje Girard, že není možné prostě všechno „nechat být“ a hodit přes palubu všechny výčitky, aby si každý dělal, co chce. Dále kritizuje francouzský antropolog „politiku korektního světa“, která pokládá židovsko-křesťanskou tradici za „jedinou nečestnou tradici“ a všechny ostatní kultury chrání před jakoukoliv kritikou.

O křesťanském náboženství nesmí být v určitých prostředích ani zmínka, jako by mělo být „postaveno pod dohled“ a „izolováno“. Má se vyvolat dojem, jako by křesťanství bylo „nejdůležitějším a jediným důvodem a jediným odpovědným činitelem za všechny hanebnosti současného světa“.

Pokud jde o nihilismus, který zřejmě proniká celou moderní společností, požaduje Girard „návrat k antropologii, psychologii a k hlubšímu studiu lidských vztahů než dosud“, místo ustavičného prohlášení, že pravda neexistuje, jak to činí někteří filozofové.

Kath-net 27. prosince 2006

NÁVŠTĚVA V CHARITNÍ MENZE

Papež Benedikt XVI. navštívil 4. ledna charitní menzu města Říma. Požehnal při té příležitosti pamětní desku svého předchůdce Jana Pavla II., který tuto menzu navštívil v roce 1992. I ve světovém městě, jako je Řím, existuje chudoba a nouze. Římskou Charitu založil v roce 1979 kardinál Ugo Poletti. Chtěl tak své diecezány učinit vnímavějšími pro pomoc bližním v nouzi. Jednou z činností římské Charity je provozování čtyř jídelen, které poskytují potřebným bezplatně jídlo dvakrát denně, v poledne a večer. Papež navštívil menzu Colle Oppio, která byla otevřena v roce 1983. Bylo zde za dobu jejího trvání podáno kolem devíti milionů jídel. Většinou využívají tuto menzu cizinci.

Benedikt XVI. ve své krátké promluvě řekl, že v této menze

je možno Kristovu přítomnost takřka hmatat. Jednak skrze bratra, který hladoví, jednak skrze ty, kteří jídlo podávají. Poukázal na to, že i novorozený Pán byl odkázán na cizí pomoc.

KDO BY MOHL HUSSEINOVÍ ODPUSTIT?

Asyrsko-chaldejský křesťan, spisovatel Ken Joseph si klade otázku, kdo by mohl popravenému exprezidentovi Iráku odpustit. Jen jeho oběti a příbuzní takřka milionu Iráčanů, kteří byli na jeho rozkaz zabiti a stali se obětí jeho tyranie. Dnes už se pomalu zapomíná, že pro mnoho svých krajanů byl dlouho „zobobněním zla“. Joseph uvádí jako příklad osud svých vlastních příbuzných, které Hussein uvěznil a týral. Někteří z nich trpěli ve strašném vězení Abu Ghraib. Každé odpoledne byli bičováni. V sobotu a v neděli se konaly popravy. Jeden z jeho příbuzných

má na svém těle stopy popálenin cigaretami jednoho z dozorců. Jeho neteř byla dlouhá léta vězněna, protože odmítla stát se milenkou člena Husseinovy gardy. Mohla se dostat z vězení, kdyby se zřekla křesťanské víry.

Je důležité uvědomit si na příkladu diktátora, že „zlo“ skutečně existuje. Dobro naopak ztělesňují jeho oběti. V posledním období uprchla z Iráku více než polovina z 1,4 mil. křesťanů, převážně pravoslavných a katolíků.

IRÁK

Jediná křesťanská vysoká škola se stěhuje z Bagdádu. Pro špatné bezpečnostní podmínky překládá chaldejský patriarchát svou univerzitu a seminář do Kurdistanu. Tento krok visel již dlouho ve vzduchu. V minulých měsících byli rektor semináře a jeho zástupce uneseni.

Kath-net

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

kontraproduktivně a vyvolávat klamně uspokojení, že to s naším rozdělením není tak zlé. Ve skutečnosti žádná „podobnost“ ani „společné prvky“ neospravedlňují stav, že jsme přes všechno to společné stále rozdělení. Protože jsme pevně přesvědčeni, že Bůh toto rozdělení nechce, mohlo k němu dojít jen tak, že někdo začal chtít to, co se Bohu nelíbí. Rozejít se znamená sejít z Boží cesty. To, co nás musí nejdříve spojit, je povinnost ptát se, kde jsme zhrěšili a kde jsme se odchýlili od Pána. Nemůžeme se vyrovnat mezi sebou, dokud se nevyrovnáme s Pánem. Je naším úkolem shodnout se na tom, jak to vypadalo, když jsme ještě byli všichni pospolu na Božím výsluní, pokusit se vychutnat znovu, jak nám bylo dobře, když jsme cítili takřka hmatatelně Boží blízkost. Ale jsme toho ještě schopni? Neotupěly naše duchovní smysly natolik, že už nic z toho nevidíme, neslyšíme, nevnímáme, nepocítujeme? Podnikáme různé i okázalé akce, které mají osvědčit naši vůli po jednotě, ale současně se stále více rozcházíme v novém vnitřním rozkolu, který jde napříč všemi těmi rozděleními celky, kterým říkáme církve. Posledním důvodem rozkolů nejsou věroučné rozdíly. Ty jsou spíše jen nahodilé. To podstatné, co vede k rozkolu, je vždy a jedině pýcha; a ta je také hlavní překážkou opětovného sjednocení. A tato pýcha stále přináší své plody.

Příběh mladé světice Dulcissimy má s vyprávěním o starobylém a nadmíru obdivuhodném kyjevském klášteře lávra něco společného. Představují se nám situace, kdy je člověk ve velice blízkém a důvěrném styku s Bohem a Bůh na jeho upřímnost, otevřenost a prostotu odpovídá pro nás už neobvyklými projevy štědrosti a dobroty. Pro ty, kteří touží po Boží blízkosti, jsou takové příklady velkým povzbuzením. Ale těm, kterým se už stala cizí ona tak potřebná prosto-

ta maličkých, připadají podobná vyprávění jen jako nějaká pohádka. Sáhnout po takové četbě pokládají za sebe nedůstojné. Ovšem lidem takto smýšlejícím se dříve či později začnou jevit jako pohádka i vyprávění o zázračném vtělení a narození Božího Syna, o jeho velkých divech, smrti a jeho zmrtvýchvstání. Ne že by tato evangelia hned zcela odmítli, ale začnou pro ně hledat své osobité psychologické, filozofické a historické interpretace, které jim umožní setrvat v povýšené sebejistotě a nadřazenosti a počítat se mezi moderně smýšlející, kteří se již s takovými „nadpřirozenými“ fenomény vyrovnali a umí se na ně dívat s „přirozeným“ nadhledem.

Někteří představitelé tohoto „moderního pojetí“ vás mohou tak oslnit svými idejemi, nápady a svou duchaplnou, ale těžko průhlednou argumentací, že začnete mít skličující pocit, jako by vám nestačil dech a krok. Přivádí vás to až k pocitu méněcennosti, že nedosahujete výšky těchto tak moudrých a oslňujících učitelů. Ale hlavu vzhůru! Je vůbec zapotřebí, abychom s nimi drželi krok? Co když je tomu ve skutečnosti právě naopak a jejich zdánlivě ohromující přívál myšlenkových výplodů a slovního žonglérství je jen zastíracím manévrem jejich duchovního úpadku? To oni už nejsou schopni držet krok s pravdou, přijímat a nazírat její podstatu v její ryzi a nezkreslené prostotě, tak jak se zjevuje maličkým. Proto si svou duchovní prázdnotu zaplňují vlastními či odněkud z orientu vypůjčenými pseudonáboženskými konstrukcemi a bublinami, které jsou ve skutečnosti ušité ze stejného materiálu jako císařovy nové šaty.

Máme však jeden velký důvod k optimismu. Zatímco jediná Kristova církev nezůstává zvláště v posledních staletích ušetřena stále nových vnitřních krizí a problémů, jako by Bůh chtěl právě

na pozadí četných selhání u řady teologů, kněží, ba i vyšších duchovních zdůraznit, že je jen jediná církev. Právě poslední dvě stěletí se na papežském stolci střídá jeden velký papež za druhým. Vynikají jak moudrostí a statečností, tak svatostí života. Když se zdá, že už větší ani nemůže přijít, ukáže se, že máme příliš lidské představy o možnostech Boží prozřetelnosti. Kdo by byl před pěti lety řekl, že tolik kritizovaný prefekt pověstné „inkviziční“ kongregace se nakonec stane nejpopulárnějším učitelem na Petrově stolci? Jeho jméno je po všech stránkách přílehlivé. „Benedicere“ znamená totiž také být dobrým řečníkem, říkat to, co je dobré a správné. Boží lid přitom dává jasně najevo, že má dobrý „sensus fidei“ – „cit a smysl pro pravou víru“, a točí se zády ke všem těm osvětleným hvězdám, které nějakou dobu tak mediálně zářily a vystupovaly sebevědomě, jako by teprve ony objevily Ameriku, a jde výrazně za novým papežem. Když vyjde slunce, hvězdy blednou.

Benedikt XVI. dokáže s přesvědčující výmluvností a srozumitelností předkládat svým posluchačům nejnáročnější pravdy. Jeho promluvy a katecheze jsou pokornou službou Slovu a skládají se do jediné velké mozaiky.

Nestaví do popředí sebe a své nápady, nýbrž Boží zjevenou pravdu. Originální je na tom to, jak uvádí všechno do podstatných vzájemných souvislostí, které vycházejí z jednoho základu jako z jednoho bodu: „**BŮH JE LÁSKA.**“

Ale právě pohled na Boží lásku ho vede k tomu, aby viděl zcela nepokrytě také jejího protivníka. To u jeho předchůdce nebylo obvyklé, aby i ve vánočním období důrazně poukazoval na „mysterium iniquitatis“ a jeho nejedovatější plody: podlé a záluďné útoky na samu podstatu křesťanství – na božství Ježíše Krista.

Za dva tisíce let byl už Boží Syn opředěn tolika bludy, že

žádný nový se už ani nedá vymyslet. Ale co se dá vymyslet, jsou nové rafinovanější kamufáže, nové obraty, k čemuž poskytuje dostatek podnětů právě ono moderní filozofující a psychologizující mudrování. Současné bludařství se nenamáhá tím, že by samo vymýšlelo a hlásalo nějaké konkrétní teze a vyřešovalo je na kostelní vrata. Virus moderního bludařství postupuje tak, že napadá a rozleptává samu schopnost věřit. Pro názornost bychom to mohli přirovnat k očnímu lékaři, který pacientovi s docela zdravým zrakem namlouvá, že to, co vidí, vidí špatně, protože trpí na „zastaralý zákal“. A tento „zákal“ mu „vyoperuje“ tak, že pak vidí pouze halucinace. Když začal Arius hlásat, že Ježíš Kristus nemá božskou přirozenost, mohl ho koncil nekompromisně odsoudit. Dnes nestojí v popředí bludné obsahy, dnes se potýkáme s bludnými metodami. Současné bludné cesty, ať už uvnitř křesťanství nebo mimo ně, mají jednoho společného jmenovatele, kterého je možno vyjádřit jedním slovem – **samospása**. Člověk už nehledá jediného Spasitele, ale hledá si pouze nějaký vhodný symbol a návod k svému samospasitelnému sebeuskutečnění. Bludy se staly jako by nepolapitelné. Nemají „konkrétní formální náležitosti“ ani evidované přívržence, ale kde kdo si je vlastně vytváří a pěstuje sám pro sebe. Proto se tím snáze a záluďněji šíří, dokonce i z kazatelen. To je horší než rozdělení. To je rozpad.

Naším neaktuálnějším „ekumenickým úkolem“ je především obnovit jako předpoklad jednoty své vlastní vnitřní sjednocení v duchu pokory a prostoty. Teprve až se opět uzdraví náš zrak, až se vrátíme k onomu prostému a ryzímu vidění božských i lidských věcí, jaké měli kdysi svatí mniši nebo Terezička či Dulcissima, teprve pak uvidíme, kudy vede cesta do jediné laskavé a dobrotivé Boží náruče.

-š-

Výzvy fatimského poselství (86)

**Páté tajemství:
Ježíšova modlitba
v jeruzalémském chrámě**

V pátém desátku růžence si připomínáme cestu Ježíše Krista do jeruzalémského chrámu, aby se účastnil společné modlitby Božího lidu. Tak nám tento úsek z Pánova života popisuje sv. Lukáš: *Jeho rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když mu bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako obvykle. A když sváteční dny skončily a oni se vraceli domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě a jeho rodiče to nezpozorovali. V domnění, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty; teprve potom ho hledali mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho. Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky, (...) a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali!“ Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ (Lk 2,41-49).*

Svatá rodina nám tu dává velkým příkladem křesťanského života. Neodradí je vzdálenost ani nedostatek dopravních prostředků, aby šli do jeruzalémského chrámu a spojili svou modlitbu s modlitbou Božího lidu, obětovanou Pánu. Jeruzalémský chrám připomíná místa kultu, kterými jsou dnes pro nás naše kostely, kam máme také přicházet, abychom všichni navzájem spojení nabídli Bohu své prosby a své chvály.

V odpovědi, kterou dává Ježíš Kristus své matce, nám říká, že chrám je Božím domem: *„Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“* Tak kostely jsou domem našeho Otce; proto tam máme přicházet s vírou, s úctou a s láskou.

Pojďme do domu našeho Otce, abychom se tam, spojení u téhož stolu, živili tímž chlebem: chlebem Eucharistie, chlebem

Božího slova. Tam máme jako Ježíš Kristus naslouchat Božímu slovu, které nám předávají Boží služebníci, jako ho kdysi předávali Božímu lidu učitelé zákona.

Dnes jsme pokračovateli tohoto lidu my; my, kteří máme štěstí, že jsme přijali křest a s ním dar víry, a tak jsme byli přivtěleni ke Kristovu tajemnému Tělu, kterým je Církev.

36.

KONTEMPLACE BOLESTNÝCH TAJEMSTVÍ

Poté, co jsme sledovali události z Ježíšova života, které se připomínají v první části růžence, pohledme nyní na druhou část růžence.

Šesté tajemství: Ježíšova modlitba v Olivové zahradě

V šestém desátku růžence si připomínáme modlitbu Ježíše Krista v Olivové zahradě.

Evangelisté nám vyprávějí, že Pán vícekrát během svého veřej-

ného života zvěstoval, jak ukončí svůj život a jak tak skutečně dilo našeho vykoupění. Když na dešel určený čas, poté, co uskutečnil se svými učedníky Poslední večeři, během níž ustanovil svátost Eucharistie, aby zvěčnil svou reálnou přítomnost mezi námi, a kvůli tomu, aby se připravil na své umučení a blížící se smrt, odebral se s učedníky na místo zvané *Getsemany* a řekl jim: *„Poseďte tady, zatímco se půjdu tamhle pomodlit.“ Petra a dva Zebedeovy syny vzal s sebou. Pak se ho zmocnil smutek a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti, zůstaňte zde a bděte se mnou!“ Trochu pooděšel, padl tváří k zemi a modlil se: „Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ Potom se vrátil k učedníkům a našel je, jak spí. Řekl Petrovi: „To jste nemohli ani jednu hodinu se mnou bdít? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. (...)“ Odešel podruhé a modlil se: „Otče můj, nemůže-li mě tento kalich minout a musím ho vypít, ať se stane tvá vůle“ (Mt 26,36-42).*

Zde, jako ve všech ostatních krocích svého života, Ježíš Kristus je pro nás vzorem, který máme následovat a snažit se napodobovat. I když byl Bohem a jako takový měl k dispozici veškerou milost a sílu, byl také pravým člověkem; a chtěl se připravit modlitbou, aby podřídil svou lidskou vůli vůli Otce, který ho potřeboval jako smírnou oběť za hříchy lidstva.

Lidské přirozenosti Ježíše Krista se - jako nám všem - přiči utrpení, pokoření a smrt, protože jsou trestem za hřích; hřích, kterého se on nedopustil, ale chtěl ho za nás zaplatit. A proto strávil dlouhý čas v modlitbě, při níž opakoval: *„Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, avšak ne má vůle ať se stane, ale tvá.“ (...)* Ježíš upadl do smrtelné úzkosti a modlil se ještě usilovněji; jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve (Lk 22,42-44).

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.45 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 21. 1.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (14) 8.50 Sestra Sára 9.05 Přání 9.20 Libanonský odkaz 9.50 Na skleničku 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Zloděj z Bagdádu 19.35 Cesty za poznáním 20.05 Octava dies 20.35 Noemův starý biograf - Modrý závoj 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (8) 22.55 Bez hábitu - magazín o hnutích, komunitách a řádech.

Po 22. 1.: 8.05, 20.55 Na křižovatce (1) 8.35, 21.45 Na koberečku (14) 9.00, 22.00 Noční univerzita 10.00, 19.00 Cesty za poznáním 10.30 Octava dies 11.00, 18.05 Na skleničku 11.40 Klip 19.30 Po stopách Ježíše Krista (1) 20.05 Mezi nebem a zemí (9) 20.45 Čteme z křesťanských periodik 21.25 Sestra Sára 23.00 Festival křesťanských kapel VOX 006.

Út 23. 1.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35, 19.30 Lumen 2000 9.00, 18.30 Čteme z křesťanských periodik 9.15, 19.00, 23.30 Cesty za poznáním 9.45, 21.30 Kyklády 10.45 Atlas Charity 10.55 Poltón klub (17) 18.05 Dětská televize 18.40 Klip 20.05 Bez hábitu - magazín o hnutích, komunitách a řádech 21.05 Přání

21.20 Klip 22.30 Octava dies 23.00 Po stopách Ježíše Krista (1).

St 24. 1.: 8.05 Cesty za poznáním 8.35 Klip 8.40, 21.35 Atlas Charity 8.50 Dětská televize 9.20 Na křižovatce (1) 9.50 Mezi nebem a zemí (9) 10.30, 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05, 21.40 Katedrála Božského Spasitele v Ostravě 18.15 Po stopách Ježíše Krista (2) 19.00 Klip 19.05 Přání 19.20 Na skleničku 20.05 Poltón klub (17) 21.05 Klauzura 21.40 Interaktivní výstava v Telepace 21.55 Noční univerzita.

Čt 25. 1.: 8.05 Klauzura 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub (17) 10.55 Interaktivní výstavy v Telepace 11.10 Atlas Charity 11.15, 19.00 Cesty za poznáním 18.05 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Na křižovatce (1) 20.05, 21.30 Lumen 2000 20.35 Pro vita mundi 21.15 Octava dies 21.50 Po stopách Ježíše Krista (2) 22.20 Kyklády.

Pá 26. 1.: 8.05, 22.30 Po stopách Ježíše Krista (2) 8.30 Lumen 2000 9.05 Klip 9.10, 21.30 Bez hábitu - magazín o hnutích, komunitách a řádech 10.10, 19.00 Cesty za poznáním 10.40 Na koberečku (14) 10.55, 21.15 Atlas Charity 11.00 Přání 11.15 Na křižovatce (1) 18.05, Klauzura 18.35 In-

teraktivní výstavy v Telepace 19.30 Dětská televize 20.05 Je Boží království v nás? Diskusní pořad o ekumenismu vyslaný živě ze studia v Ostravě 21.30 Bez hábitu - magazín o hnutích, komunitách a řádech 23.00 Noční univerzita.

So 27. 1.: 8.02, 11.55, 20.00 Z dětské duše 8.05 Interaktivní výstavy v Telepace 8.20, 19.00 Cesty za poznáním 8.50 Čteme z křesťanských periodik 9.00 Zloděj z Bagdádu 10.30 Mezi nebem a zemí (9) 11.10 Atlas Charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Plavba řekou Lijiang 20.05 Sýrie 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (14) 21.25 Klauzura 21.55 Poltón klub (17) 22.50 Je Boží království v nás? Repríza diskusního pořadu z 26. 1.

Ne 28. 1.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (14) 8.50 Interaktivní výstavy v Telepace 9.05 Přání 9.20 Klauzura 9.50 Pro vita mundi 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Trpasličí cirkus 18.35 Simba - Lví král (2) 19.35 Cesty za poznáním 20.05 Octava dies 20.35 Noemův starý biograf - Zapadlí vlastenci 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (9) 22.55 Bez hábitu - magazín o hnutích, komunitách a řádech.

Ženy a matky ve Šternberku nedávno obnovily starobylý zvyk obětování svíce z první poloviny 18. století, kdy se Morava obávala pruského vpádu. Proto se v mnohých moravských městech konaly prosebné pobožnosti za odvrácení nebezpečí. 1. února 1741 přinesly do klášterního, dnes farního kostela Zvěstování Panny Marie ve Šternberku dvě ženy voskovou svíci o váze 21 liber (asi 10 kg), jako oběť Matce Boží, aby skrze její přímluvu byly uchráněné nepřáteli. Svíce měla hořet při každé mši svaté po celý rok. Následně pak byla svíce obětována každoročně vždy v čase Hromnic.

Letos opět přinesou šternberské matky do farního kostela před sochu Šternberské Madony velkou obětní svíci. Rok od roku se k nim připojuje stále více žen z širokého okolí, aby také prosily s rozžatou svící Matku Boží za ochranu a dar víry pro své děti a odvrácení zla od svých rodin. V roce 2005 poprvé připutovaly matky z Hnutí modlitby matek, a tak se Hromniční pouť ve Šternberku stala jedinečnou poutí v naší zemi, na kterou přichází dnes již stovky matek modlit se za své děti.

Farnost Šternberk a Hnutí modlitby matek vás společně zvou na HROMNICNÍ POUTĚ MATEK VE ŠTERNBERKU s duchovní obnovou pro matky v sobotu 3. února 2007

Program pouti:

- 9.30 - modlitba radostného růžence a příležitostí ke svátosti smíření
- 10.00 - mše sv. s darováním svíce a oférou matek kolem oltáře, hlavní celebrant provinciál kapucínů P. Jozef Timko, OFMCap.
- 12.00 - společný oběd, po něm přednáška P. Jozefa Timka a beseda s koordinátorkami hnutí z ČR a SR
- 15.30 - adorace a odevzdání jmen dětí do košíčku

Kdo se zúčastní celého programu i s obědem, přihlašte se prosím nejpozději do 30. ledna 2007 u koordinátorky hnutí paní Růženy Fialové na mobil 774 618 822 nebo na adresu:

Římskokatolická farnost Šternberk, Farní 3, 785 01, tel.: 585 013 714, e-mail: farasternberk@seznam.cz.

Srdcečně zveme naše maminky k prožití společenství a k modlitbám za své děti.

*P. Josef Červenka, farář,
a paní Růžena Fialová, koordinátorka hnutí matek v ČR*

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu vás zve na přednášku **Vita Cigánka NEBOJME SE NENAROZENÝCH!**, která se bude konat v úterý 6. února 2007 v 18 hodin v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd. Bůh ustanovil, aby v církvi jedni byli misionáři, druhí proroky, třetí učitelé. Někteří dále mají moc dělat zázraky, jiní dar uzdravovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými jazyky. Jsou snad všichni misionáři? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učitelé? Mají všichni moc dělat zázraky? Mají všichni dar uzdravovat? Mluví všichni jazyky? Umějí všichni (ty řeči v neznámém jazyku pronesené) vykládat?

Evangelium - Lk 1,1-4; 4,14-21

Už mnoho lidí se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky Slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Teofile, uspořádám vypíšu; aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen.

Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi chválili. Ježíš přišel také do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal (z Pisma). Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a nalezl místo, kde stálo:

„Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.“ Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkově a usedl. A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

Liturgická čtení

Neděle 21. 1. - 3. neděle v mezidobí

1. čt.: Neh 8,2-4a.5-6.8-10
Ž 19(18),8.9.10.15
Odp.: Jan 6,63b (*Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.*)
2. čt.: 1 Kor 12,12-30
Ev.: Lk 1,1-4; 4,14-21
Slovo na den: *Duch Páně je nade mnou.*

nebo votivní mše za jednotu křesťanů:

1. čt.: Dt 30,1-4
Jer 31,10.11-12ab.13cd+14b
Odp.: srov.10c (*Pane, shromáždí svůj rozptýlený lid! Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Kor 1,10-13
Ev.: Mt 18,19-22
Slovo na den: *Já jsem uprostřed nich.*

Pondělí 22. 1. - nez. pam. sv. Vincence

1. čt.: Žid 9,15.24-28
Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6
Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)
Ev.: Mk 3,22-30
Slovo na den: *Uloupit jeho věci.*

Úterý 23. 1. - ferie

1. čt.: Žid 10,1-10
Ž 40(39),2+4ab.7-8a.10.11
Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
Ev.: Mk 3,31-35
Slovo na den: *Moji příbuzní.*

Středa 24. 1. - památka sv. Františka Saleského

1. čt.: Žid 10,11-18
Ž 110(109),1.2.3.4
Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova!*)
Ev.: Mk 4,1-20
Slovo na den: *Ptáci.*

Čtvrtek 25. 1. - svátek Obrácení sv. Pavla

1. čt.: Sk 22,3-16 nebo Sk 9,1-22
Ž 117(116),1.2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mk 16,15-18
Slovo na den: *Evangelium všemu tvorstvu.*

Pátek 26. 1. - památka sv. Timoteje a Tita

1. čt.: 2 Tim 1,1-8 nebo Tit 1,1-5
Ž 96(95),1-2a,2b-3.7-8a.10
Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*)
Ev.: Lk 10,1-9
Slovo na den: *Poslal je před sebou, kam chtěl sám přijít.*

Sobota 27. 1. - nez. pam. sv. Anděly Mericiové nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Žid 11,1-2.8-19
Lk 1,69-70.71-72.73-75
Odp.: 68 (*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.*)
Ev.: Mk 4,35-41
Slovo na den: *Loď se už plnila vodou.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	21. 1.	22. 1.	23. 1.	24. 1.	25. 1.	26. 1.	27. 1.
Antifona	1028	1044	1060	1734	1286	1722	1666
Žalm	783	783	786	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1734	1286	1723	1666
Antifony	1030	1046	1062	1076	1286	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	813	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1735	1287	1724	1668
Antifona k Zach. kantiku	690	1049	1065	1735	1287	1290	1669
Prosby	1033	1049	1065	1724	1675	1724	1655
Záv. modlitba	690	1285	1065	1285	1287	1290	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	792	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1287	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1288	1115	1130
Záv. modlitba	690	1054	1069	1084	1287	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1736	1286	1727
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1289	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1737	1289	1730
Ant. ke kant. P. M.	689	690	1059	1074	1737	1289	691
Prosby	1028	1043	1059	1074	1731	1681	1731
Záv. modlitba	690	690	1285	1075	1285	1287	1290
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách:
20. 1., 3. 2., 17. 2., 3. 3., 17. 3., 31. 3., 14. 4., 21. 4., 12. 5.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SPIRITUALITA KŘESŤANSKÉHO MNIŠŤVÍ 1 (Od prapočátků po svatého Jana Zlatoušého)

Václav Ventura

Renomovaný český autor systematicky zmapoval nejstarší období mnišství, mnišské pojetí duchovního života a teologie. Kniha však není jen historickou studií; o počátcích mnišství pojednává v časové a prostorové kontinuitě, ke které přímo či nepřímo náleží také spiritualita (nejen) mnišství i v naší době. Kniha může sloužit jako učebnice, kompendium nebo obsáhlý průvodce pro ty, kdo se nespokojí s povrchním poznáváním. Je vybavena seznamem zkratk, pramenů, detailní bibliografií a rejstříky.

Benediktinské arcipátrství sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze-Břevnově, váz., 152x218 mm, 352 stran, 300 Kč

SVĚTICI A JEJICH KULT VE STŘEDOVĚKU

Uspořádal Petr Kubín za spolupráce Hany Pátkové a Tomáše Petrůčka

Sborník ze stejnojmenné konference v premonstrátské kanonii v západočeské Teplé. Vědecké setkání 26 odborníků především ze střední Evropy se konalo ve dnech 8. až 10. září 2005 při příležitosti a pro potřeby kanonizačního procesu zakladatele tepelského kláštera bl. Hroznaty, jenž byl zahájen přesně o rok dříve. Proto se část příspěvků orientovala na tuto postavu, dále pak na svaté premonstráty a nakonec na české a středoevropské

světce. Sborník je obohacen černobílými fotografiemi, je vytištěn na křídovém papíře. Vydal Ústav dějin křesťanského umění Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze v nakladatelství Tomáš Halama.

Váz., 164x240 mm, 414 stran, 350 Kč

MYŠLENKY PRO ČAS I NEČAS

Miloslav Michael Fiala OPraem. - Ilustrace Zdeněk Hajný

Autor navazuje na nejlepší tradice české katolické esejistiky s nevšedním rozhledem po světové literatuře a duchovním odkazu myslitelů a světců všech dob. Vydáno ve spolupráci s Křesťanskou akademií / Řím.

Ing. Pavel Sejkora - Trinitas, brož., zúž. A5, 224 stran, 189 Kč

TEOLOGIE TĚLA PRO ZAČÁTEČNÍKY

(Stručný úvod do sexuální revoluce Jana Pavla II.)

Christopher West - Překlad Jana Prudká, Karel D. Skočovský

Teologie těla, název souboru promluv Jana Pavla II. o lásce, manželství, sexualitě a odpovědném rodičovství, je mnohými považována za skutečnou revoluci v katolickém chápání světa a člověka. Přesto však zůstává velké části křesťanů naprosto neznámá. Není snadné přecíst a do všech důsledků pochopit knihu o téměř 600 stranách, psanou hutným filozofickým stylem. Je to, jako když se vydáváme do neprobádané krajiny: potřebujeme průvodce. A právě proto vznikla tato kniha.

Paulínky, brož., A5, 144 stran, 175 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzercce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.